

innsyn

Nr. 2-2005

- **Hvem er Edom?**

«Kvinnens ætt» og «slangens ætt»

- **Det nye Jerusalem**

En gigant-metropolis som overgår all fatteevne

- **«Det skal skje i de siste dager»**

En gjennomgang av de tre første kapitlene i profeten
Esaias

- **Hvor befinner vi oss i dag?**

En skisse av endens tid

- Ansvarlig redaktør og utgiver: Åsmund Kaspersen
- Postadresse: Vivestad, 3175 Ramnes — Norge
- Postgiro: 0540 0314502
- Telefon: 33397851
- Telefaks: 33397805
- Mobil: 413 08 427
- Email: red@innsyn.com
- Web: www.innsyn.com
- ISSN 1502-6590

I dette nummer:

- S. 04 — Edom
- S. 18 — Det nye Jerusalem
- S. 28 — «Og det skal skje i de siste dager»
- S. 37 — Ved Kristus alene, ved nåde alene
- S. 39 — Havet
- S. 40 — Broderkjærlighet og meningsforskjeller
- S. 41 — Bibelens profetier (del 2)

Stoffet i dette heftet er kopirettighetsbeskyttet og må ikke benyttes uten særskilt tillatelse

© Å. Kaspersen

innsyn tar for seg tidsaktuelle emner sett i lys av Bibelens profetier. Bladet har ingen tilhørighet til noe bestemt trossamfunn. Det er ingen løsnings- eller abonnementspris på innsyn. Bladet drives utelukkende ved hjelp av frivillige gaver fra dem som føler behov for å støtte denne opplysningsvirksomheten.

Det viktigste av alle spørsmål lyder: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Teoretisk kunnskap og innsikt i en rekke emner som er relatert til Bibelen og endetiden er til liten hjelp hvis vi ikke har vårt forhold med Gud i orden.

Det hjelper ikke om vi er aldri så meget i stand til å tyde tidenes tegn hvis vi ikke har forstått det altoverskyggende spørsmålet: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?

Det var en rik ung mann som stilte Jesus dette viktige spørsmålet, og Frelseren svarte ham «Vil du gå inn til livet, da hold budene». Dette hevdet han at han hadde gjort fra sin ungdom, men det ga ham ikke håp og frelse.

Det er mange som misforstår poenget ved dette svaret og tror at man kan bli frelst ved sine gjerninger. Nei, Det var ikke det Jesus ville fram til. Dette må bli emnet for en egen artikkel i neste innsyn.

Beretningen om røveren på korset er meget gripende. Les den og la den synke inn i ditt sinn. Les også «Den lille Bibel», Joh 3,6: «For så har Gud elsket verden, at han ga sin Sønn den enbårne for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Det står ikke mer. «Hver den som tror på ham.» Det er betingelsene for frelsen.

—ÅK

Edom

Navnet Edom går til stadighet igjen i Bibelen. Hvem var edomittene i bibelsk tid, og hvilken relevans har denne folkegruppen for den tid vi selv lever i?

Bibelen er en beretning om to slekter: «kvinnens ætt» og «slangens ætt», og det fiendskap og intense hat som skulle herske mellom disse to fram til klimakset i endens tid.

Etter Guds eget ord ble dette årtusenlange fiendskapet opprettet ved syndefallet i Edens hage :

«Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl» (1 Mos 3,15).

Det hebraiske ordet for «ætt» er *zehrah*, som betyr sæd, avkom, barn.

Fiendskapet skulle med andre ord råde mellom kvinnens avkom og satans avkom. Det er kort og godt hva Bibelen sier, og hva det hebraiske ordet betyr. Dette er blitt utfyllende behandlet i *innsyn* 3/01 («Guds sønner») og 1/04 («syndens drama»).

Jesu stamtavle (Luk 3,24–38; 1 Mos 5,1–32) går i rett linje tilbake til Adam/Eva via Juda, Jakob, Isak, Abraham, Sem, Noa og Set. Dette er «kvinnens ætt», og «kvinnen» blir representert i Bibelen som «Israel» — de tolv sønnene til Jakob og deres etterkommere. Juda var en av disse sønnene.

Men hva med «slangens ætt»?

Bibelen gir oss nøkler som gjør det mulig å identifisere «kvinnens ætt», og den må nødvendigvis gi oss nøkler som også gjør det mulig å identifisere «slangens ætt».

Kvinnens ætt var bokstavelig nok. Det var snakk om mennesker, Adams og Evas etterkommere, som uttrykket *zehrah* betyr. Så må også slangens ætt være like bokstavelig, da den blir nevnt i samme setning og i sammenheng med kvinnens ætt — og med det samme hebraiske ord, *zehrah*.

Her får mange problemer. De innrømmer at kvinnens ætt er bokstavelig, at det dreier seg om et fysisk avkom, men har

problemer med å forstå at det samme må gjelde slangens ætt: «. . . din ætt og slangens ætt». Er det ene fysisk og bokstavelig, må også det andre være det. Å hevde noe annet, er å øve vold på Skriftens betydning. Det er som å stå foran to personer og stille følgende spørsmål til den ene: «Hvordan står det til med familien?» Og til den andre: «Og hvordan står det til med din familie?» Den enes familie

Det første barn som ble født på vår jord, Kain, var en løgner og en morder. Han hadde alle attributtene til den gamle slange, Satan

er selvsagt like konkret og bokstavelig som den andres, og spørsmålene har å gjøre med personer som **tilhører** familien (slektninger), og ikke utenforstående mennesker.

Og Gud sto foran to vesener i Edens hage (Eva og Satan/slangen — sistnevnte var muligens ikke til stede i øyeblikket) og kom med følgende utsagn: «Jeg vil sette fiendskap mellom **din ætt og slangens ætt.**» — mellom ditt avkom Eva, og satans avkom.

Jeg viser til artikkelen «Guds sønner» i *innsyn* 3/01 for en nærmere behandling av 1 Mos 6,2–4. Det er også mulig at Satan hadde en finger med i spillet når det gjaldt Evas sønn Kain. Det står om Satan at han var en morder og en løgner fra begynnelsen. Jesus sa til fariseerne:

«Dere har **djevelen til far**, og dere vil gjøre etter **deres fars lyster**. Han var en **drapsmann fra begynnelsen** og står ikke i sannheten. For det er

ikke sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og **løgnens far**» (Joh 8,44).

Kain var det første barn som ble født på vår jord, og begge hans foreldre var fysisk fullkomne, med et fullkomment genapparat. Så hvorfor denne djevel av et guttebarn? Den rake motsetning til Abel. **Kain hadde virkelig Satans attributter.** Han var jordens første morder og løgner: «Kain talte til Abel, sin bror. Og da de en gang var ute på marken, fór Kain løs på sin bror Abel og slo ham i hjel. Da sa Herren til Kain: Hvor er Abel, din bror? Han svarte: Jeg vet ikke. Er jeg min brors vokter?» (1 Mos 4,8–9.) Kain var både morder og løgner, og Satan var en morder og løgner fra begynnelsen, leste vi. Man kan undres over hvorfor det første barn som ble født på denne jord var av den kaliber. Allerede her ser vi fiendskapet mellom kvinnens ætt og slangens ætt komme til uttrykk. Det er lengt mer i denne beretningen

nøker, litt her og litt der, og så må vi drive detektivarbeid for å danne oss et bilde av det hele.

Uansett, Bibelen gir klare indiser på at falne engler («Guds sønner», *bene elohim*) drev genetiske eksperimenter før vannflommen og faktisk klarte å få avkom med menneskenes døtre. Disse hybride vesenene, nephilim, var ubeskrivelig onde, og de fordervet jorden til de grader via inngifte og blanding av genmateriale at Gud bestemte seg for å utrydde denne onde slekt. På Noas tid var det bare Noa som hadde en ren ætte-tavle tilbake til Adam. Han og hans familie var de eneste av kvinnens ætt som var genetisk rene. Satan hadde forsøkt fra begynnelsen å stikke kjepper i hjulene til Guds frelsesplan ved å ødelegge kvinnens ætt, som han visste at Frelseren ville komme fra.

Kanaan

Etter vannflommen drakk Noa seg full, og en merkelig tildragelse fant

Da Noah våknet av rusen og fikk vite hva hans yngste sønn Kam hadde gjort, lyste han en gåtefull forbannelse over sønnesønnen Kanaan, og ikke Kam, som var den skyldige. Denne merkelige forbannelse gir oss visse hint og nøkler som retter søkelyset på «slangens ætt» og de hybride «nephilim» som levde før vannflommen. Det er nemlig mer mellom himmel og jord som er relatert til striden mellom Kristus og Satan enn vi hittil har forstått

om syndefallet og Kain/Abel enn vi har forstått, og Bibelen gir oss små

sted «Da Noah våknet av rusen, fikk han vite hva hans yngste sønn [Kam]

hadde gjort mot ham. Han sa: **Forbannet være Kana'an!** Trellers trell skal han være for sine brødre. Han sa også: **Lovet være Herren, Sems Gud, Kana'an skal være hans trell!**» (1 Mos 9,24–26.)

Hvorfor forteller Bibelen oss disse tingene? Det er ikke tilfeldig stoff, men nøkler som er ment å gi oss videre innsikt i dette viktige emne.

Denne tildragelsen skjedde kort etter vannflommen. Her utkrystalliseres to fokeslag som var antagonist (motpoler): Kvinnens ætt og slangens ætt. Kvinnens ætt stammet i ren linje tilbake til Adam via Noas sønn Sem, som ble velsignet, og som ble stamfar til Jesus. Så har vi slangens ætt via Kanaan, som ble forbannet. Den ene ble velsignet og den andre ble forbannet.

Påfallende nok lyste Noa forbannelsen over sin sønnesønn og ikke sin sønn. Det er meget sannsynlig at noe av det fordervede genmaterial fra de falne engler ble videreført gjennom vannflommen, og da høyst trolig via Kams hustru. Det var Kanaan som var bærer av dette genmaterialet fra slangens ætt

Kanaan ble stamfar til kanaanittene, som var Israels største fiende, og fra kanaanittene stammet edomitene via Jakobs sønn Esau, som giftet seg med kanaanittiske hustruer.

Da Abraham skulle finne en hustru til Isak, ga han sin tjener Elieser dette påbud: «Abraham var nå gammel, langt oppe i årene, og Herren hadde velsignet Abraham i alt. Da sa Abraham til sin tjener, han som var den eldste i hans hus og rådde over alt det han eide: Jeg ber deg, legg din hånd under hoften min. Så vil jeg ta deg i ed ved Herren, himmelens og jordens Gud, at du ikke skal ta en hustru til min sønn blant døtrene til kana'aneerne, som jeg bor iblant. Men til mitt eget land og til min slekt skal du dra og hente en hustru til min sønn Isak» (1 Mos 24,1–4).

Og Isak ga Jakob et lignende påbud: «Da kalte Isak til seg Jakob og velsignet ham. Og han bød ham og sa til ham: **Du skal ikke ta deg en hustru blant Kana'ans døtre**» (1

Mos 28,1).

Hvorfor forteller Bibelen oss disse tingene, hvis det ikke er i en bestemt hensikt?

Som vi skal se, poengterer Bibelen også at Isaks sønn Esau giftet seg nettopp med kanaanittiske kvinner. På den måten videreførte Esau den gren av slangens ætt Bibelen er spesielt opptatt av, nemlig edomitene. Esau ble kalt Edom, «den røde».

Fra nå av dreier Bibelen seg om et intenst fiendskap mellom Jakobs/Israels ætt (kvinnen) og Esaus/Edoms ætt (slangen/satan).

Hvorfor forteller Bibelen oss disse detaljene, om ikke i en bestemt hensikt?

Esau/jakob

Beretningen om Esau og Jakob bærer mange likhetstrekk med beretningen om Kain og Abel, og viderefører det «evige fiendskap» mellom slangens

Rebekka på vei for å møte Isak. Hun ble stammor til Jakob/Israel og Esau/Edom

ætt og kvinnens ætt som Gud forkynte i Edens hage etter syndefallet.

Esau og Jakob var fiender før de ble født — allerede som fostre støtte de «mot hverandre» i Rebekkas livmor: «Isak bad til Herren for sin hustru, for hun var barnløs. Og Herren bønnhørte ham, hans hustru Rebekka ble med barn. **Men barna støtte mot hverandre i hennes liv.** Da sa hun: Er det slik med meg, hva skal så det bety? Og hun gikk for å spørre Herren. Og Herren sa til henne: **I ditt liv er det to folk, og fra ditt skjød skal to folkeslag skille seg at. Det ene folk skal være sterkere enn det andre, og den eldste skal tjene den yngste.** Da nå hennes tid var kommet og hun skulle føde, se, da var det tvillinger i hennes liv.

Den første som kom fram, var **rød, og lodden som en kappe over hele kroppen.** Og de kalte ham Esau [«behåret»]. Deretter kom hans bror fram. **Hans hånd holdt fast i Esaus hæl,** og de kalte ham Jakob. Isak var seksti år gammel da de ble født» (1 Mos 25,21–26).

Her er det trukket opp to distinkte folkeslag, og det ene skulle være det andres motstander. Det er et ekko av Guds ord til Satan i Edens hage om de to folkeslag (ætter) som utkrystalliserte seg etter syndefallet. Men her blir de ført videre etter vannflommen.

Allerede i mors liv kjempet stamfedrene til disse to slektene mot hverandre — Israel/kvinnen (Jakob) og Edom/slangen (Esau). Bibelen forteller en liten detalj om fødselen som kanskje de fleste overser, men som er viktig: Jakobs hånd holdt fast i Esaus hæl. Vi husker hva Gud sa til slangen etter Evas og Adams fall: «Og jeg vil sette **fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt.** Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl» (1 Mos 3,15). Det var to folkeslag: Kvinnens ætt og slangens ætt, som skulle være fiender til tidenes ende. Dette fiendskapet kom tydelig til uttrykk mellom Kain og Abel, og mellom avkomene til Set (Abels etterfølger) og Kain. Og vi finner det igjen i Jakobs og Esaus etterkommere: Israel og Edom. Omfanget av dette årtusenlange hatet og fiendskapet mellom slangens/Satans/Esaus/Edoms ætt og kvinnens/Israels ætt er utenfor enhver beskrivelse, og kunngjør på tydelig vis erkemorderens, slangens/Satans signatur og intense hat.

I den apokryfiske 4. Esra (2. Esdra) finner vi denne interessante uttalelse: «Da spurte jeg ham: Hvor lenge vil det gå mellom hver tid? Når slutter den første? Når begynner den neste? Engelen sa: Så lenge som fra Abraham til Abraham. Han var stamfar til Jakob og Esau, og da de ble født, var det Jakob som holdt Esau om hælen med hånden. Esau står for denne verdens slutt, og Jakob for begynnelsen på den kommende. Dersom slutten på et menneske er hælen, og hånden er begynnelsen,

da skal du ikke spørre mer, Esra» (4 Esra/2 Esdra, 6,7–9).

Esau/Kanaan

Det er viktig å merke seg at Esau giftet seg med kvinner av Kanaans ætt:

kroppen da han ble født, og senere ble han også kalt Edom, som betyr «den røde». «Og Esau sa til Jakob: Vær så snill, la meg få sette til livs noe av det røde — dette røde du har der. For jeg er rent utkjørt. Derfor kalte de ham Edom [den røde]» (1

Edom» (1 Mos 36,8).

«...stammehøvdingen Magdiel, stammehøvdingen Iram. Dette var Edoms stammehøvdingen etter sine bosteder i det land de eide. Dette er ætten til Esau, edomittenes stamfar» (1 Mos 36,43). Vi skal merke oss bibelske detaljer. De kan være meget viktige, selv om de ved første øyekast virker tilfeldige. Bibelen forteller alle disse detaljene i én bestemt hensikt: å gi oss nøkler.

Som jeg allerede har nevnt, er det meget sannsynlig at «fremmed genmateriale» fra slangens ætt ble ført videre gjennom vannflommen via Kams hustru og videre gjennom Kams sønn Kanaan. Noas særregne forbannelse over sønnesønnen Kanaan gir hint om det. Kanaans genetiske materiale ble ført videre fra Esau via de mange kanaanittiske hustruer han tok seg.

Kanaanittene var i oldtiden menneskehetens forbannelse (Kanaans forbannelse!), som de er til denne dag, men under andre navn.

Astarte (Astareth) var kanaanittenes hovedguddom, en fruktbarehetsgudinne. Tilbedelsen av denne motbydelige avgud ga seg utslag i de mest perverse seksuelle tempelritualer. I Babylon var som regel Baal og Astartetemplene de samme. Fra kanaanittene stammer djeveltilbedelse, okkulte ritualer, barneofre og kannibalisme — kana-baal.

Kanaanittene omfattet selvsagt flere folkeslag enn de hetitter og hevitter som Esau/Edom blandet seg med. Bibelen sier: «Siden bredte kana'aneernes ætter seg videre ut» (1 Mos 10,18). Bibelen er imidlertid spesielt opptatt av de som nedstammet fra Esau og hans kanaanittiske hustruer, og det er de vi skal konsentrere oss om i denne sammenheng.

David Davidson uttaler følgende: «De gammeltestamentlige edomitter var Esaus rase, og de innbefattet bl.a. den sinaittiske plyndringsstammen Amalek [sønn av Esau og hetittkvinnen Ada]. Det dominerende utseende og de særdeles familiære kjennetegnene til denne rasen var avledet fra den opprinnelige befolkning i nord-Syria via Esaus hetittiske

Kart over Edom/Seir-området sør for Dødehavet. Det var her Esaus/Edoms etterkommere bosatte seg

«Da Esau var førti år gammel, tok han til hustruer Judit, datter til hetitten Be'eri, og Basmat, datter til hetitten Elon. Men de ble en hjertesorg for Isak og Rebekka» (1 Mos 26,34–35). «Esau tok sine hustruer av Kana'ans døtre: Ada, hetitten Elons datter, og Oholibama, Anas datter, hevitten Sibeons sønnedatter» (1 Mos 36,2). Både hetittene og hevittene var etterkommere av Kanaan: «Kana'an ble far til Sidon, som var hans førstefødte, og til Het, og til jebusittene, amorittene og girgasittene, hevittene, arkittene og sinittene. . .» (1 Mos 10,15–17).

Esau var rød og lodden over hele

Mos 25,30). I parentes bemerket skal det nevnes at «Jashers bok» forteller at Nimrod var misunnelig på Esau på grunn av dennes store evner som jeger, og at Esau en dag overfalt Nimrod og hogg hodet av ham. Nimrods menn satte etter Esau, som flyktet, og han kom «rent utkjørt» hjem, der han solgte sin førstefødselsrett til Jakob. *Jasher*, kap. XXVII, 1–17. Se også 1 Mos 25,29–34. Men dette var et sidesprang.

Esaus etterkommere ble kalt edomitter, og de bosatte seg i Seir-fjellene sør for Dødehavet: «Så bosatte Esau seg i Se'ir-fjellene. Esau er

Fra Seir/Edom-området

hustruer, og gjennom de påfølgende blandingssekteskap mellom edomitter og 'hetitter'. Etter at edomitene (eller idumeerne) ble absorbert i levningen av Juda stamme etter år

Ruiner av kanaanittenes hovedstad Hasor

130 f.Kr., men hovedsakelig under den spredning som fant sted etter at Jerusalem ble ødelagt i år 70 e.Kr., dukket til slutt det edomittisk/hetittiske utseende opp som den europeiske jødetype som med urette ble kalt semittisk» (D. Davidson i *Destiny Magazine*, mai 1948, s. 155. Uthevelser tilføyd).

Det er adamittene (kvinnens ætt) via Set, Noa, Abraham, Isak, Jakob og hans tolv sønner, det bibelske Israel, som har skapt sivilisasjoner, mens Kams etterkommere, og da særlig kanaanittene (slangens/Satans ætt) har hatt en trang til å ødelegge de samme sivilisasjoner og stå fram som kristendommens og de kristnes fiende. Idag blir kristenheten, som har solgt seg under det moderne Edom, bl.a. ødelagt av den edomittiske påvirkningen på det moralske område, og via moderne avguder, falsk lære etc.

Edom/«jøder»

Da levningen av Juda stamme ble ført til Babylon rundt 586 f. Kr., ble et ikke ubetydelig antall av de edomitter, amalekitter og andre kanaanitter som befant seg der, proselytter til fordel for jødedommen. I likhet med den «blandede hop» som forlot Egypt i sin tid, var det en blandet hop av judaitter, benjaminitter og edo-

mitter/kanaanitter som forlot Babylon og satte kursen mot Jerusalem. Etter at ypperstepresten Johannes Hyrkanos I (ca. 130 f.Kr.) erobret Idumea/Edom der edomitene levde (dette var Seir-fjellene) og tvangsomvendte dem til jødedommen, ble flere tusen edomitter av Esaus/Kanaans/slangens ætt lagt til den allerede utvannede jødiske befolkning som var kommet tilbake etter fangenskapet i Babylon. Disse falske jødene fikk etter hvert så stor makt at de til slutt satt i «Mose stol» (Matt 23,2). Med andre ord: De hadde full kontroll over den jødiske nasjon, selv om de befant seg under romeråket. De tvang til og med den romerske landshøvding Pilatus i kne, og kong Herodes var en av deres egne.

Dette er jo en parallell til vår tid, der dagens edomittjøder (khazarjøder) har full kontroll over kristenheten, som er deres lydige lakeier. Som den fremtredende jøde Harold Wallace Rosenthal sa i et intervju i 1976: «Gjennom vår propaganda er den kristne kirke blitt vår ivrigste støttespiller. Dette har til og med gitt oss en spesiell plass i samfunnet — de tror den løgnen at vi er det utvalgte folk, og at de er hedninger. . . Religionen deres er bare en annen kanal som vi kan dirigere kraften i vår propaganda gjennom. Stupiditeten til disse religiøse nikkedukkene blir bare overgått av deres feighet, for de er lette å styre.» Sannere ord er ikke blitt sagt om den religiøse verden i dag!

Edomitene blandet seg senere med tyrkisk-mongolske folkeslag og ble opphavet til khazarene. Mer om dette senere i artikkelen.

På jesu tid utgjorde edomitter/kanaanitter en stor del av befolkningen i den sørlige del av landet, i områdene rundt Jerusalem. De var «jøder» av bekjennelse og borger-skap. Også kong Herodes var en edomitt (Josephus: *Antiquities*, bk. 14, ch. 15).

Som nevnt var det mange av «den blandede hop» som dro ut fra Babylon sammen med de som var igjen av judaitter og benjaminitter, så «jødene» på Jesu tid var en blanding av «hummer og kanari». Det

var edomitt-jøder, babylonske jøder, assyriske jøder etc. — ingen av dem stammet fra Juda — og det var disse Jesus kivet med hele tiden mens han virket. Det var disse falske jøder som sto ham etter livet. Til tider måtte

Kong Herodes var en edomittjøde. Han prøved å drepe Guds Sønn som spebarn, og gjorde seg dermed skyldig i masse-drap på spebarn

han trekke seg tilbake til Galilea for å få fred for «jødene»: «Etter dette gikk Jesus omkring i Galilea. For han ville ikke gå omkring i Judea, fordi jødene stod ham etter livet» (Joh 7,1). De sto Frelseren etter livet fordi de var Satans avkom, «slangens ætt» og var inspirert av sin far djevelen for å hindre frelsens plan i å bli fullbyrdet. Det var fiendskapet mellom kvinnen ætt og slangens ætt som kom til uttrykk i et forsøk på å ødelegge Frelseren.

I beretningen om Jesus og «jødene» på hans tid som han kalte «djevelens barn», finner vi et høydepunkt i fiendskapet mellom slangen/Satans ætt og kvinnens ætt. Satan visste godt hvem Jesus var. Han visste at det var den samme person som hadde snakket til ham i Edens hage og profetert at kvinnens ætt ville knuse hans hode. Avgjørelsens time var kommet for den gamle slange. Han måtte hindre Jesus i å fullbyrde frelsesplanen, og han oppegget sitt avkom, hans ætt, til å prøve å stoppe ham. Beretningen kjenner vi godt. Slangens ætt fikk Guds Sønn spikret opp på et kors, og Satan håpet med det at han hadde stanset Guds frelsesplan. Men han hadde forregnet seg. Jesus var Seierherren da han sto opp fra de døde etter tre dager og tre netter. Satan, den gamle slange, hadde bare klart

Jesus refser fariseerne og kaller dem «djevelens barn»

å knuse «kvinnens» hæl. Nå var han klar over at hans eget hode ville bli knust i tidens fylde. Dette finner vi beskrevet i Esekiel 28 og i Åpenbaringsboken.

«Ormeyngel»

Døperen Johannes brukte sterke ord om fariseerne og saddukeerne: «Men da han fikk se mange fariseere og saddukeere komme til hans dåp, sa han til dem: Ormeyngel! [KJV: gene-

ration of vipers] Hvem lærte dere å flykte fra den kommende vrede?» (Matt 3,7.)

Også Jesus brukte lignende sterke ord da han talte til fariseerne: «Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre etter deres fars lyster. Han var en drapsmann fra begynnelsen og står ikke i sannheten. For det er ikke sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far» (Joh 8,44).

«Slangens ætt» var drivkraften som fikk Jesus Guds Sønn spikret opp på et kors. Med det håpet Satan den gamle slange å ha forpurret frelsesplanen.

I Matteus 23 identifiserer Jesus sine fiender. Han presenterer dem som slangens/Satans ætt, og sporer dem tilbake til Kain, og han begynner slik: «**Slanger! Ormeyngel!** [KJV: *generation of vipers*] Hvordan skal dere unnfly dommen til helvete?» (Matt 23,33.)

Det ligger en langt dypere betydning i disse ordene enn vi tror. Vi må se dem i et videre perspektiv. Det er slik vi graver etter de skjulte sannheter; det er slik Bibelen avdekker sine dybder. Hvorfor brukte Jesus uttrykket *slanger* om disse fariseerne? Og hvorfor brukte både døperen Johannes og Jesus uttrykket *ormeyngel* om de samme menneskene? Det var slangen, Satan, som forførte Eva i Edens hage, og Gud sa til slangen/Satan at det skulle være fiendskap mellom kvinnens ætt og slangens ætt. «Ormeyngel» er det samme som avkommet etter en orm/slange.

Den engelske King James-oversettelsen (KJV) er mer i tråd med den greske grunntekst: *Generation of vipers* — slangens avkom. Slik er det også oversatt i den norske King James (*Bibelen Guds Ord*): «Men da han så at mange av fariseerne og saddukeerne kom til hans dåp, sa han til dem: 'Dere giftslangers

avkom! Hvem lærte dere å flykte fra den kommende vreden?'» (Matt 3,7; 23,33.) Det greske ordet som er brukt her for avkom (generation), er gennhma, *genemma*, som kort og godt betyr «det som er født, avkom etter mennesker eller dyr» — bokstavelig.

I 1 Mos 3,15 brukes det hebraiske ordet *erz, zehrah* («ætt») både om kvinnens «ætt» og om slangens «ætt». *Zehrah* betyr kort og godt «sæd, avkom». Skal man tolke *kvinnens ætt* bokstavelig, som man vanligvis gjør, får man være konsekvent og tolke uttrykket *slangens ætt* like bokstavelig fordi det er det samme hebraiske ordet som brukes i begge tilfellene, og i samme kontekst.

Jesus kom også med en annen uttalelse til de fariseerne, og jeg tror meget bestemt at det ligger en dypere betydning i Frelserens ord:

«Da nå folket strømmet til, tok han til orde: Denne **slekt** er en **ond slekt**. Den krever tegn, og tegn skal ikke gis den, uten Jonas-tegnet» (Luk 11,29). Det greske ordet for *ond* i denne sammenhengen er *ponhrov, ponerros*, som også betyr «Den onde». Det samme ordet brukes i nominativ i Matt 6,13: «Og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra **det onde**.» I

denne formen representerer *poneros* som oftest en tittel på gresk, i dette tilfelle «Den onde», dvs. Satan. Jesus sier i virkeligheten: «Denne slekt er av **Den onde**. . .» Det samstemmer jo bra med Jesu ord om at den samme slekt var «giftslangers avkom», «ormeyngel»

Deretter sier Jesus noe meget betydningsfullt: «Slik skal det **komme over dere**, alt det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden, **fra den rettferdige Abels blod** like til blodet av Sakarias, Barakias' sønn, han som dere slo i hjel mellom templet og alteret. Sannelig sier jeg dere: **Alt dette skal komme over denne slekt!**» (Matt 23,35–36.)

Her sier Jesus at den gruppe personer han snakket til var del av en menneskegruppe (ætt/slekt) som hadde sine røtter bakover til tiden før vannflommen, og at de store mengder blod den var ansvarlig for, inklusive Abels, ville komme over deres hode. (jfr. Åp. 5,14–17). Jesus bekrefter dermed at den slektslinje fariseerne tilhørte hadde sine røtter i Edens hage, og var ansvarlig for mordet på Adams sønn Abel. Her har vi igjen de to slektslinjer: slangens (Satans) avkom og kvinnens (Israels) avkom. Disse to var fiender allerede fra Edens hage, og ifølge Guds ord vil de være det til tidens avslutning. Hvorfor skulle alt det rettferdige blod helt fra Abel komme over fariseernes ætt? De hadde vel ikke med mordet på Abel å gjøre? Nei, men de tilhørte en slektslinje som var besmitet med genetisk fremmedmateriale av satanisk opphav, og som strakte seg tilbake til tidenes morgen, og som ville være i fiendskap med kvinnens ætt fram til tidenes ende. De var av slangens ætt via Esau/Edom, den dominerende «jødedom» i den «jødiske nasjon» sør for Genesaret-sjøen på Jesu tid.

Dette klinger kanskje merkelig i manges ører, og man er tilbøyelig til å betrakte slike utlegninger som vranglære. Men har man gjort sin hjemmelektse og gransket disse tingene i dybden, forstår man at det er langt mer mellom himmel og jord enn man hittil har forstått. Syndefallet hadde langt større og dypere

konsekvenser enn man har trodd. Å avfeie nye tankler, nye vinklinger med et skuldertrekk og bemerkningen «nonsens», er rett og slett tåpelig og mangler all saklighet.

Fariseerne og Abrahams ætt

«De [fariseerne] svarte ham: Vi er Abrahams ætt og har aldri vært trel-
ler under noen! . . . Jeg vet at dere er
av Abrahams ætt. . . De svarte og sa
til ham: Vår far er Abraham! Jesus
sier til dem: Var dere Abrahams
barn, da gjorde dere Abrahams gjer-
ninger. Men nå søker dere å drepe
meg — et menneske som har sagt
dere sannheten, den som jeg har hørt
av Gud. Det gjorde ikke Abraham.
Dere gjør deres fars gjerninger. De sa
da til ham: Vi er ikke født i hor! Vi
har én far, Gud. Jesus sa til dem: Var
Gud deres far, da hadde dere elsket
meg. For jeg kommer fra Gud og er
utgått fra ham. For jeg er heller ikke
kommet av meg selv, men han har
utsendt meg. Hvorfor skjønner dere
ikke det jeg taler? Fordi dere ikke
tåler å høre mitt ord! Dere har dje-
velen til far, og dere vil gjøre etter
deres fars lyster. Han var en draps-
mann fra begynnelsen og står ikke i
sannheten. For det er ikke sannhet i
ham. Når han taler løgn, taler han
av sitt eget, for han er en løgner og
løgnens far» (Joh 8,33–44).

Legg merke til at fariseerne sier
at de var av Abrahams ætt, men at de
aldri hadde vært trel-
ler under noen.
Denne setningen gir en viktig nøkkel.
Fariseerne var med andre ord ikke
av Isaks/Jakobs linje, da store deler
av de tolv stammene — inklusive
Juda — var 215 år i trelldom i Egypt
(noen hadde utvandret før den tid),
og Juda/Benjamin stamme var 70
år i fangenskap i Babylon. Men de
var nok heller av Esaus/Edoms linje,
som også var av Abrahams ætt, men
i en annen slektsgren. Og de hadde
aldri vært trel-
ler under noen.
Esau var sønn av Jakob, som var Abra-
hams sønnesønn. Men denne linjen
ble besmittet med rikelige mengder
kanaanittisk blod. Legg også merke
til at Jesus sier at fariseerne hadde
djevelen til far, og søkte å drepe ham,
som Kain drepte Abel. Som sagt skal
vi merke oss bibelske detaljer, som

kan gi oss viktige nøkler. Det var
utallige andre av Israels folk som var
blitt drept i gammeltestamentlig tid,
så hvorfor refererte Jesus nettopp til
Kain og Abel?

Hvem er dagens edomitter?

Vi har sett at slangens slektslinje
begynte med Kain, og etter alt å
dømme ble videreført etter vann-
flommen via Noas sønn Kanaan og
hans etterkommere kanaanittene. Vi
har også sett at tvillingene Esau og
Jakob utkrystalliserte seg i to folke-
slag: kvinnens ætt (Israel) og slan-
gens ætt (edomittene). Esau giftet
seg med flere kanaanittiske kvinner
og videreførte kanaanens genmateriale
videre til sine egne etterkommere,
edomittene. Vi har sett at en stor
del av jødene på Jesu tid var edomit-
ter, og at de hadde kontrollen over
den jødiske nasjon. Dermed finner
vi slangens ætt innlemmet i jøde-
dommen på Jesu tid. Det er da også
betegnende at det var disse som sto
Frelseren etter livet. De var besjelet
av sin fars ånd, og hvilket hat kan
vel manifestere seg på mer gemen
måte enn å spikre Frelseren Guds
Sønn, Skaperen, opp på et kors
som en alminnelig forbryter! Satan,
deres far, frydet seg over dette. Det
var fiendskapet mellom «kvinnens
ætt» og «slangens ætt» som kom
til uttrykk — det intense hat Satan
hadde mot Guds Sønn.

Khazarene

Hvor ble edomittjødene av etter at
Jerusalem ble ødelagt i år 70 e.Kr.?
David Davidson slår an tonen mht
dette spørsmålet: «. . . hovedsakelig
under den spredning som fant sted
etter at Jerusalem ble ødelagt i år
70 e.Kr., dukket til slutt det edomit-
tisk/hetittiske utseende opp som den
europaiske jødetype som med urette
ble kalt semittisk» (D. Davidson i
Destiny Magazine, mai 1948, s. 155.
Uthevelser tilføyd).

Den spesielle grenen av Kanaan/
Esau/Edom som Bibelen er opp-
tatt av, forsvant navnemessig, men
dukket senere opp igjen i Østeuropa
under andre navn.

Hovedparten av dagens jøder
nedstammer fra khazarene, og er

Relieff av en hetitt. Det var denne kana-
anittiske slektslinje Esau/Edom blandet
seg med og videreførte

ikke av Jakobs ætt. Dette har vi vært
inne på i andre artikler, derfor vil
ikke dette emnet bli behandlet her.
Khazarjødene, som utgjør rundt
90% av dagens jøder, er kortskal-
ler, og er derfor ikke semitter. Flere

antropologer f.eks. den jødiske antropolog Joseph Jacobs, påpeker at de er mer i slekt med oldtidens hetitter: «Enkelte antropologer er tilbøyelige til å assosiere jødernes rasemessige opphav, ikke med semittene, hvis språk de adopterte, **men med armenerne og hetittene i Mesopotamia**, hvis brede skaller og buete neser de tilsynelatende arvet» (*Encyclopaedia Judaica*, bd. X (1903), s. 264. Uthevelser tilføyd).

Også den engelske professor, Dr. John R. Baker sier i sitt store verk *Race* (Oxford University Press, 1974, 623 sider) at det overveldende flertall av dagens jøder — rundt 90% — er av Ashkenazi-typen, og at de derfor er beslektet med oldtidens hetitter og assyrere. Ashkenazi-jødene kjennetegnes ved at de er kortskaller, sier Baker, og bekrefter hva den jødiske professor Joseph Jacobs hevdet (Baker, s. 238, 246). Videre sier Dr. Baker at **Ashkenazi-jødene tilhører den armenoide mennesketypen, som i oldtiden var representert av hetittene og assyrerne** (s. 242).

Som vi har sett, var oldtidens hetitter nedstammet fra Kanaan, og inngiftet med Esau/Edom.

Det jødiske leksikon *Encyclopaedia Judaica* sier i en kommentar til et brev Rabbi Hasdai ibn Shaprut skrev til khazarkongen Yossef rundt 960 e.Kr.: «I dette brevet kommer Hasdai inn på den tradisjon at khazarene engang bodde i nærheten av Seir (Serir)-fjellene. Bibelen identifiserer edomittene som et folk som bodde ved Seir-fjellene: 'Så bosatte Esau seg i Se'ir-fjellene. Esau er Edom' (1 Mos 36,8)» (uthevelser tilføyd).

I sin bok *The Thirteenth Tribe*, s. 135, sier Arthur Koestler: «De legender som sirkulerte blant de vestlige jøder i Middelalderen er en pussig parallell til den russiske *bylinda*. For igjen å sitere Poliak: 'Den populære jødiske legende minnes ikke Khazarriket, men riket til **de røde jøder**'» (uthevelser tilføyd). Edom ble kalt «den røde».

Det jødiske leksikon (*Encyclopaedia Judaica*), 1925-utg. bd. 5, s. 45, sier i artikkelen om Edom rett ut at «Edom befinner seg blant dagens jødedom».

Med andre ord: På samme måten som Edom/Esau befant seg blant jødene på Jesu tid, befinner også Edom/Esau seg blant dagens jødedom, som jo hovedsakelig nedstammer fra edomittene/khazarene. De utgjør hovedparten av dagens jødedom, og har ingen relasjon til Bibels Israel.

Falske jøder

«Jeg vet om din trengsel og din fattigdom — men du er rik — og om spotten fra dem som sier de er jøder, **men ikke er det, men er Satans synagoge**» (Åp 2,9).

«Se, jeg lar noen av Satans synagoge komme, **de som kaller seg selv jøder og ikke er det, men lyver**. Jeg vil gjøre det så at de skal komme og falle ned for dine føtter, og de skal forstå at jeg har elsket deg» (Åp 3,9).

Med andre ord: De som kaller seg jøder men ikke er det, blir kalt Satans synagoge. Legg merke til uttrykket «synagoge», som er et jødisk begrep. Dette er ikke mine ord, det er Bibelen selv som sier det. Slik var det på apostlenes tid, og slik vil det være i endens tid.

Så er det altså en gruppe mennesker i endens tid som kaller seg jøder, men ikke er det, og som forfølger og spotter de kristne.

Kvinnens/slangens ætt i endens tid

«Jeg har jo trolovet dere med én mann, for å fremstille **en ren jomfru** for Kristus. Men jeg frykter for at likesom **slangen** dåret Eva med sin list, slik skal også deres tanker bli fordervet og vendt bort fra den enkle og rene troskap mot Kristus. . . . Og det er ikke noe å undre seg over, for **Satan selv skaper seg jo om til en lysets engel!**» (2 Kor 11,2–3.14.)

Dette minner sterkt om kvinnen/jomfruen i Åp. 12. Legg også merke til at Paulus sier at «kvinnen» skal fremstilles for Kristus, og at «dere» ble trolovet med én mann, dvs. Kristus. «Dere» må da være ekte israelitter. De 144 000 som ble født av kvinnen, skal fremstilles som en førstegrøde for Gud og hans Sønn (Åp 14,1–4).

Legg også merke til at Paulus

omtaler Satan som en lysets engel i sammenheng med slangen som dåret Eva i Paradiset.

Ved flere anledninger kaller Bibelen Israel for en jomfru: «Enda en gang vil jeg bygge deg, og du skal bli bygd opp igjen, **du jomfru, Israel!**» (Jer 31,4.)

«Vend tilbake, **du jomfru, Israel**, vend tilbake til dine byer her!» (Jer 31,21.) Og la det være sagt med det samme: Det er ikke snakk om den falske staten Israel som idag paraderer som «Guds utvalgte» under jubelrop fra kristenheten. Denne falske kristenjubelen tjener Satans sak, og han godter seg over de lett-lurte kristne som farer vill fordi de ikke kjenner Skriftene.

Bibelen snakker om **det sanne Israel**, de tolv Israels stammer som vi gjenfinner i Åp. 7, der disse stammene er nevnt ved navn, og som førstegrøden, de 144 000 er plukket ut fra.

I sammenheng med de siste dager, nevner også Bibelen at Jerusalem er blitt til en «horkvinne» (skjøge): «Å, at den er blitt en **horkvinne, den trofaste byen!** Den som var full av rett, der rettferd hadde hjemme, og nå — mordere!» (Es 1,21.)

Det er nettopp dette Åpenbaringsboken er opptatt av: Den avsluttende kamp (kulminasjonen) av det årtusenlange fiendskapet mellom slangens (Satans) ætt og kvinnens (Israels) ætt. I den forbindelsen finner vi en skjøge («horkvinne») beskrevet i Åpenbaringsboken som skildres som den største forfølger av Guds folk noensinne: «Jeg så kvinnen [skjøgen/Babylon] **drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod**. Og jeg undret meg storlig da jeg så henne» (Åp 17,6). Hvorfor undret Johannes seg «storlig»? Han var jo selv fange på øya Patmos under en forfølgende makt? Jo, han så den kjære byen Jerusalem, Guds stad, som i endens tid var blitt en «horkvinne/skjøge» og den største forfølger noensinne av Guds folk. Dette synet overvældet den elskede apostel, og han «undret seg storlig».

«I denne by ble funnet **blod av profeter og hellige og av alle dem som er blitt myrdet på jorden**» (Åp

Kvinnen i Åpenbaringen 12 (Israel) med dragen (slangen/Satan) som ligger på lur. Her har vi en skildring av de to slektslinjer i Bibelen. Disse går som en rød tråd gjennom hele Skriften og møtes til en siste konfrontasjon i endens siste tid

18,24). Legg merke til det merkelige uttrykket «alle dem som er myrdet på jorden». Det vil si **alle** som er blitt myrdet som martyrer for Gud. Dette er jo et ekko av Jesu ord: «Slik skal det komme over dere, **alt** det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden, **fra den rettferdige Abels blod** like til blodet av Sakarias, Barakias' sønn, han som dere slo i hjel mellom templet og alteret. Sannelig sier jeg dere: **Alt** dette skal komme over **denne slekt!**» (Matt 23,35–36.)

Og hvem henvender Jesus seg til?

Det er til edomittene, slangens/Satans ætt, og det dødelige fiend-

skap de har lagt for dagen mot Guds folk gjennom tidene. Det er Lucifers/Satans hat mot Guds Sønn og hans folk som utkrystalliserer seg i slangens ætt. Det er noen som ler overbærende av dette som «overtro og vranglære», men de kjenner ikke sin Bibel, og de ler av ting som slett ikke er å le av! Det altfor mange som skumleser Skriften uten å grave etter de skjulte skatter, og dem er det mange av i Guds Ord!

Det absolutte høydepunktet i dette fiendskapet skjer i endens tid, den tid vi selv lever i:

«Et stort tegn ble sett i himmelen: **En kvinne**, kledd med solen, og

månen under hennes føtter, og på hennes hode en krone av tolv stjerner. . . .Hun fødte en sønn, et guttebarn, som skal styre alle hedningefolkene med jernstav. Og hennes barn ble borttrykket til Gud og hans trone. . . .**Dragen ble vred på kvinnen, og dro av sted for å føre krig mot de andre av hennes ætt**, mot dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd. . . .Den store drage ble kastet ned, **den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan**, han som forfører hele verden. Han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham» (Åp 12,1.5.17.9).

Her finner vi igjen en skildring av fiendskapet mellom slangens/dragens/Satans ætt og kvinnens/Israels ætt. **Satan, slangen**, ble vred på «**kvinnen**» og dro for å føre krig mot hennes «**ætt**». Dette er jo det rene ekkoet fra Edens hage: «Og jeg vil sette fiendskap mellom deg [Satan] og kvinnen, mellom din [Satans/dragens] ætt og hennes [kvinnens] ætt. . . » (1 Mos 3,15). Med andre ord: Dette årtusenlange fiendskapet begynte i Edens hage (1 Mosebok) og når sitt høydepunkt i endens tid (Åpenbaringsboken). Mellom Bibels første og siste bok finner vi hele tiden den røde tråden; vi finner hele tiden en skildring av **fiendskapet mellom disse to slektslinjene**. Det er den store strid mellom Kristus Guds Sønn og Satan, den tidligere mektige kjerub det hele koker ned til.

Som nevnt var edomittjødene på Jesu tid (slangens ætt) Frelserens største motstandere. De hudflettet ham og naglet ham til et kors i sitt ville hat mot ham. «Korsfest! korsfest!» lød ropet fra den gemene hop. Det var fiendskapet til slangens ætt som kom til uttrykk. Under aposteltiden var de samme falske jødene de bitreste motstandere av de første kristne, men noen omvendte seg. Saulus/Paulus var dog en ekte israelitt av Benjamin stamme, så det var selvsagt unntak. Det var ikke bare edomittjøder blant den jødiske nasjon på Jesu tid. Det var også mange benjaminitter og judaitter, samt galileerne, som aldri hadde vært bortført til Babylon, og var av ren stamtavle. Det var fra disse Jesus

Jødiske emigranter ankommer Israel i 1949. Kristenheten tiljubler opprettelsen av sioniststaten Israel i 1948 som en mektig oppfyllelse av profetiene. «Guds folk vender tilbake til sitt land», heter det. Dette synet beror på en grov misforståelse av Skriften

nedstammet.

Åpenbaringsboken skildrer striden i endens tid mellom Guds folk, det sanne Israel (kvinnens ætt) og skjøgen, Babylon (Satans/slangens/dragens) ætt. Det er det Åpenbaringsboken stort sett dreier seg om. Dette er historiens klimaks, den endelige konfrontasjon mellom satans slektslinje og kvinnens (Israels) slektslinje, som fører til at «kvinnen» knuser slangens (Satans) hode. Dette er hovedtemaet i Åpenbaringsboken.

Salmisten sier: «Gud, ti ikke! Vær ikke stille og hold deg ikke i ro,

Gud! For se, dine fiender larmer. De som hater deg, løfter hodet. Med svik legger de hemmelige planer mot ditt folk, og de rådslår mot dem du verner. De sier: Kom, la oss utslette dem, så de ikke mer er et folk, slik at ingen lenger minnes Israels navn! For med ett hjerte rådslår de med hverandre, mot deg inngår de pakt — Edoms telt og ismaelittene, Moab og hagrittene. . . .» (Sal 83,2–7).

Dette er igjen en beskrivelse av det evige fiendskapet mellom slangens/Satans/Esau/Edoms ætt og kvinnens/Israels ætt. De legger opp onde

planer mot Guds folk (kvinnens ætt) og rådslår om å utrydde dem, sier salmisten — og nevner fienden ved navn: Edom og hans medsammen-svorne. Dette, som så mye annet i Det gamle testamente, er en profeti om de siste dager.

Bedrag

Vi har nå fått en rekke nøkler til å identifisere den siste store forfølgende makt i endens tid. Så er det opp til oss å bruke dem riktig.

Dagens «jøder» som paraderer som «Guds utvalgte folk» er utvilsomt den største svindel i moderne tid. Under fangenskapet i Babylon begynte blandingsjødene å leke med tanken om å erobre verden, og at de var det utvalgte folk som skulle herske over alle andre nasjoner. Selv gudsfornekteren H.G. Wells innrømmer dette i sitt verk *Outline of World History* (bd. 1, s. 173). Hvis de kunne presentere seg for verden som det sanne Israel, ville mulighetene for å få realisert de ambisiøse planene om verdensherredømmet få et kraftig puff framover. Det var under det babylonske fangenskapet at slike tanker begynte å utkrystallisere seg i det som skulle bli jødedommens hjerteblod: Den babylonske Talmud. Dette verket som ble påbegynt under det babylonske fangenskapet og avsluttet tusen år senere, er det mest antikristelige verk som noen sinne er ført i pennen. Det er fullt av de verste forbannelser over de kristne og de største gudsbespottelser over Jesus som overhodet finnes. I Talmud, som uten tvil er det mest uhyggelige og kristendomsfiendtlige verk i hele verdenslitteraturen, finner man en levende skildring av det ufattelige fiendskapet mellom slangens/Satans ætt og kvinnens ætt. Dagens «jøder» er allergiske mot alt de oppfatter som «antisemittisme» og «antisemittisk» litteratur, og kristenheten er deres lydigste støttespillere. Men hvis de samme kristne hadde visst hva som står i den jødiske Talmud om de kristne, om «ikke-jødene» og om Jesus, ville de vendt seg bort i forferdelse over disse uhyggelige, kristenhatske bespottelsene som er rettet mot dem selv!

Wm. N. Saxon sier det slik: «Det finnes ikke et mer snedig bedrag som 'løgnens far' har veltet over kristenheten enn den hyllest de viser den falske 'israelske stat' i Palestina. Kristne teologer og forkynnere har gitt sitt besyv med til den falske påstand at selve fiendene av Kristus og hans rike er det utvalgte folk — i stedet for den keltisk-anglosaksiske rase som er det ekte Israels hus i dag. Den endelige ironi bak jødernes falske krav på å være etterkommere av Jakob-Israel, er at **hovedparten av verdens jødedom egentlig er etterkommere av Esau**» (William N. Saxon: *The Mask of Edom*, s. 17. Utvevelser tilføyd).

Saxon sier videre: «Å sette likhetstegn mellom den store geografiske utbredelse Gud lovte etterkommerne til Abraham, Isak og Jakob-Israel, med de rundt 15 millioner brokete folketyper som i dag kalles jøder, og som bor i en rekke land som ikke engang er deres eget — for ikke å snakke om de 4 millioner 'israelere' [1985] som for tiden okkuperer Palestina — er fullstendig absurd. Merkelig nok deler flertallet av kristenheten dette trangsynet. Men hvordan kan den brokete blandingen av mennesketyper som kalles 'jøder' være en oppfyllelse av det overveldende, arvemessige løftet til en folkegruppe som skulle spre seg over jorden som støv og ble sammenlignet med himmelens stjerner?» (William N. Saxon: *The Mask of Edom*, s. 9).

Tenk over dette!

Profeten Esekiel

Jeg vil oppfordre enhver ivrig bibelgransker til å studere nøye kapitlene 35–39 hos profeten Esekiel. De gir en sekvensiell skildring av begivenhetene i de siste dager, fram til avslutningen av de tusen årene i Åp 20. Studer også sistnevnte sammen med Esek 35–39, og du vil se parallellene, spesielt Esek 37–39 og Åp 20. I kap. 35 skildrer Esekiel Edomittenes dom:

«Menneskesønn! Vend ditt ansikt mot Se'ir-fjellet og profetér mot det! Du skal si til det: Så sier Herren Herren: Se, jeg kommer over deg,

Skjøgen i Åpenbaringen 17–18, endetidens «Babylon», er drukken av blodet til Guds folk og «alle som er myrdet på jorden». Legg også merke til at det står at hun er drukken av blodet til «profeter og hellige». Var det ikke det Jesus sa til fariseerne at de var? Se Matt 23,33–35. Det antyder at «skjøgen» er relatert til den samme slektslinje. Hvordan leser vi vår Bibel?

du Se'ir-fjell, og jeg vil rekke ut min hånd mot deg og gjøre deg til en ørken, en ødemark. Dine byer vil jeg gjøre til ruinhauger, og du selv skal bli til en ørken. Og du skal kjenne at jeg er Herren. Fordi du bærer på et evig fiendskap og overgav Israels barn i sverdets vold — i deres ulykkes tid, da den misgjerning skjedde som førte til undergang, derfor, så sant jeg lever, sier Herren Herren, vil jeg gjøre deg til blod, og blod skal for-

følge deg. Fordi du ikke hatet blod, skal blod forfølge deg. . . . Og du skal kjenne at jeg, Herren, har hørt alle de spottord som du har talt mot Israels fjell, da du sa: De er ødelagt, vi har fått dem for å livnære oss! . . . Så sier Herren Herren: Mens hele jorden gleder seg, vil jeg legge deg øde. Fordi du gledet deg da Israels hus' arv ble ødelagt, så vil jeg gjøre det samme med deg. En ørken skal Se'ir-fjellet og hele Edom bli. Og de

Et av værelsene i Vinterpalasset i Moskva etter at sionistbandittene ledet av Lenin, Trotsky og andre falske «jøder» hadde overtatt makten i det store russiske riket i 1917 og massakrert Tsaren og hans familie. I de påfølgende årene ble kristendommen forbudt, og de kristne måtte lide store forfølgelser og mange måtte bøte med livet under «slangens» fiendskap

skal kjenne at jeg er Herren» (Esek 35,2–6.12.14–15).

Legg merke til hva profeten sier: «. . . du bærer på et **evig fiendskap** og **overgav Israels barn i sverdets vold.**» Dette er et ekko av Jesu ord til edomittjødene på sin tid: «Slik skal det **komme over dere, alt det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden, fra den rettferdige Abels blod** like til blodet av Sakarias, Barakias' sønn, han som dere slo i hjel mellom templet og alteret. Sannelig sier jeg dere: **Alt** dette skal komme over **denne slekt!**» (Matt 23,35–36.) «Du overga Israels barn [kvinnens ætt] i sverdets vold» sier Esekiel om Edom. «Fordi du ikke hatet blod, skal blod forfølge deg.» «. . . **alt** det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden, **fra den rettferdige Abels blod.** . . . skal komme over «denne slekt», sa Jesus, dvs. edomittjødene han henvendte seg til. Dere edomitter bærer på et evig fiendskap, sier Esekiel, og skildrer hvem de er evige fiender av: Israels barn — kvinnens ætt.

Dette er jo en klar skildring av fiendskapet mellom slangens/Satans

ætt (Kain/Edom/Esau) og kvinnens/Israels ætt, Og Jesus bekrefter det. Hvordan leser vi vår Bibel?

Profeten Esekiel sier videre:

«Så sier Herren Herren: Fordi **fienden ropte: Ha, ha! over dere og sa: De evige hauger er blitt vår eiendom!** . . . derfor sier Herren Herren: Sannelig, i min brennende nidkjærhet har jeg talt mot de andre folk og mot hele **Edom, som har gjort mitt land til sin eiendom med hjertens glede og med inderlig forakt, for å drive ut dem som bor der, og plyndre det**» (Esek 36,2.5).

De falske edomittjødene på Jesu tid hadde overtatt kontrollen i Israels land, og var de verste forfølgerne av de kristne. Det var de som presset den romerske landshøvding Pontius Pilatus til å få Jesus henrettet, og kong Herodes, som var med i komplottet, var en edomittjøde.

I dag har også de falske edomittjødene overtatt det tradisjonelle Israels land og drevet ut de som bor der. De har, som profeten sier, «gjort mitt [Guds/det sanne Israels] land til sin eiendom med hjertens glede.» Deres lovbok og leveregel Talmud

er det mest antikristelige bokverk i verdenshistorien; det er forbudt å forkynne det kristne budskap i dagens Israel, og hadde Vestens lovverk gitt hjemmel for det, ville disse kristenhatske edomittjødene uttryddet de kristne. **Det er nemlig det som Talmud lærer.** Men det vet ikke de kristne. Kan vi se den «røde» tråden? Kan vi se forbildene og motbildene? Hvis ikke, bør vi vi granske vår Bibel litt nøyere.

Åpenbaringsboken og den siste tid

Åpenbaringsboken skildrer en siste forfølgende makt som kjennetegnes av rødfarger (Edom ble kalt «Den røde»). Denne makt kjennetegnes av et intenst hat mot de kristne, «det evige fiendskap»: «Jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod. Og jeg undret meg storlig da jeg så henne» (Åp 17,6). «I denne by ble funnet blod av profeter og hellige og av **alle dem som er blitt myrdet på jorden**» (Åp 18,24). Hva sa Jesus: «. . . **alt det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden**» skal komme over **denne slekt** (ætt), edomittene, sa han. De var slangens/Satans ætt, og har alltid vært de største forfølgere av Guds sanne folk eller kvinnens ætt opp gjennom historien. Og i Åpenbaringsboken kulminerer dette evige fiendskapet mellom de to folkeslagene. På den tid paraderer de som «Guds folk», og kristenheten har falt for dette mektige bedraget, takket være et snedig propagandaapparat og en overflatisk bibelkunnskap.

«Dette er helt absurd, det er både søkt og spekulativt», vil noen si. Nei. Les din Bibel og få tak i den røde tråden, det «evige fiendskap» mellom de to slektslinjene, og det vil etter hvert gå et lys opp for deg, hvis du da ikke skulle være så heldig å få en aha-opplevelse.

Det skal også nevnes at den røde kommunismen i Russland var et rent edomittjødisk foretak (eller sionistisk, om du heller foretrekker det uttrykket). Den var klekket ut av de falske jøder, den var finansiert av de falske jøder, og den ble gjennomført av de falske jøder så godt som 100%. Den jødiske bolsjevikrevolusjon

førte til et rent folkemord mot den ortodoks-kristne befolkning, men dette hører vi svært lite om. Denne røde kommunismen har mellom 50 og 100 millioner mennesker på samvittigheten, hvorav ikke så rent få kristne. Kommunismen er i navnet avgått ved døden, men den var bare en av de mange skikkelser Edoms hat mot de kristne tok på seg. Den lever videre i dag under andre navn og andre skikkelser, drevet av den samme ånd. Det er denne makt som i dag kontrollerer verden under mange dekknavn og organisasjoner; det er den samme makt som er pådriver i kampen om verdensherredømmet, Antikristens rike. Det er denne slektslinje som i dag kontrollerer og styrer Den vestlige verden, inklusive USA, for å fremme sine mål slik de er trukket opp i det uhyggelige verk *Sions Viser Protokoller*. Kristenheten kan spotte dette, som de også gjør, og sionistjødene raser mot det som «antisemittisk» oppblomstring. Annet er heller ikke å vente. Sionistjoden Harold W. Rosenthal sa i sin tid at «antisemittisme» er et hendig redskap for sionistjødene for å kneble motstanderne.

Flertallet i denne verden har aldri hatt rett. Den uhildete sannhet er alltid kommet fra «de ensomme spurver» på sidelinjen. Og de møter sterk motstand fra flertallet. Slik var det i gammeltestamentlig tid da Noa forkynte den kommende dom; da profetene forkynte Israels frafall. Slik var det i nytestamentlig tid da Jesus forkynte sitt budskap, slik var det i aposteltiden, slik var det i Middelalderens pavetyranni — og slik er det i dag, da flertallet papegøyeskvaldrer det de er hjerneforet med gjennom dagens kontrollerte media. De samme media som er under kontroll av slangens ætt.

Plassen tillater ikke å komme nærmere inn på den «røde» forfølgende makt i Åpenbaringsboken, men jeg vil behandle den i en annen artikkel. Imidlertid tror jeg at den våkne og uhildete leser har fått et godt utvalg nøkler og hint til å danne seg et bilde av den store forfølgende makt mot Guds folk opp gjennom historien. Noen mener at det dreier seg om

Romerkirken, men Romerkirken eksisterte ikke i gammeltestamentlig tid, og heller ikke i de fem første hundreårene av den kristne æra. Vi må se denne forfølgende makt i et bredere perspektiv: Den er slangens/Satans slektslinje, hans folk som er bærere av det evige fiendskap mot «kvinnens» ætt fra tidenes morgen til tidens avslutning, fra Første Mosebok til Åpenbaringen. Men du må få tak i den røde tråden og lese din Bibel uten fordommer, fargede briller og forutfattede meninger.

FINIS

Det er fare for at artikkelforfatteren kan bli misforstått. Man vil hevde at han mener det bare er «ekte» israelitter som blir frelst, og at det ikke er håp for andre.

Hvor har jeg hevdet det? Det er aldeles ikke min tro, og et slikt syn har jeg aldri forfektet. Bibelen sier uttrykkelig at alle folkeslag er stilt under de samme betingelser for frelse: «Hver den som tror på ham», dvs. hver den som tror på Jesus Guds Sønn som sin personlige frelser, uansett hudfarge og etnisk bakgrunn kan få del i Guds frelse.

Hensikten med denne artikkelen er ikke å begrense frelsen, men å prøve å spore «slangens ætt» opp gjennom historien og til vår egen tid. At man kommer til visse uunngåelige slutninger, er ikke artikkelforfatterens feil.

Det er ikke noe «antisemittisk» ved dette, og det er heller ikke «jødehat» som ligger bak. Den kristne er pålagt å elske, dvs. respektere alle mennesker, selv sine fiender.

Artikkelforfatteren avviser derfor kategorisk alle anklager om antisemittisme, rasisme og andre -ismer. Man må ha lov til å gå Guds Ord nærmere etter i sømmene for å prøve å spore opp to slektslinjer som utvilsomt er meget viktige siden Bibelen gjør så meget ut av dem. Israel og Edom er antagonister, og det gjelder å spore dem opp uten å bli anklaget for å være drevet av «hat» etc. Noe slikt er ikke på tale. Det er frelse

både for Israel, edomittjøde og alle andre, og på de samme betingelser. Det er ikke artikkelforfatterens oppgave å dømme folk til frelse eller fortapelse. Dette overlater vi til Gud. Bladet innsyn driver opplysningsvirksomhet og ikke hatpropaganda. Det er beklagelig at enkelte lar seg styre av fordommer og følelser og kommer med slike anklager. Nok om det.

—ÅK

Denne verden går raskt mot en storkatastrofe. Tidenes tegn skjer overalt rundt oss, både i økosystem og i verdenssamfunnet. Snart vil det hele bryte sammen, og din og min hverdag blir radikalt endret.

Vi blir nå overvåket fra alle kanter av «Storebror», og det vil bli langt verre i tiden framover. Privatlivets fred hører snart historien til.

Dyre- og fugleliv dør ut av mystiske sykdommer og økosystemets kollaps. Det utvikles stadig nye virus typer i laboratoriene, og disse vil bli brukt i planene om en reduksjon av jordens befolkning.

Hele jordkloden er i konstant bevegelse på grunn av jordskjelv, og dusinvis av vulkaner begynner å røre på seg. Supervulkaner med enormt ødeleggelsespotensial er begynt å røre på seg, både under USA og i Sumatra-området. Geologer og seismologer frykter at noe er på gang.

Det blir registrert enorme eksplosjoner i vårt melkeveisystem, og det blir snakket høyt om muligheten for at et større himmellegeme kan treffe jorden. De siste få månedene har det vært registrert flere større meteorer som har «barbert» jordkloden.

Det går mot en krig med Iran, og oppfyllelsen av Daniel kap. 8 er nær forestående. Antikristen trer om ikke lenge fram på verdensarenaen, og en stor trengsel forestår. Våkne opp! min venn. Nå er tiden til å holde seg nær til Gud og søke hans frelse.

—ÅK

Åpenbaringsboken beskriver en stor by som stiger ned fra himmelen. Er denne byen en bokstavelig by, eller er den bare et symbol på den gjenfødte menighet — eller begge deler?

DET

NYE

JERUSALEM

P
Å. Kaspersen

atriarken Abraham, som var stamfar til Bibelens Israel, ventet på en stad med faste grunnvoller, en stad som ikke hadde en jordisk byggmester:

«Han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, som var medarvinger til det samme løfte. For han ventet på **staden med de faste grunnvoller, den som har Gud til byggmester og skaper**» (Heb 11,9–10).

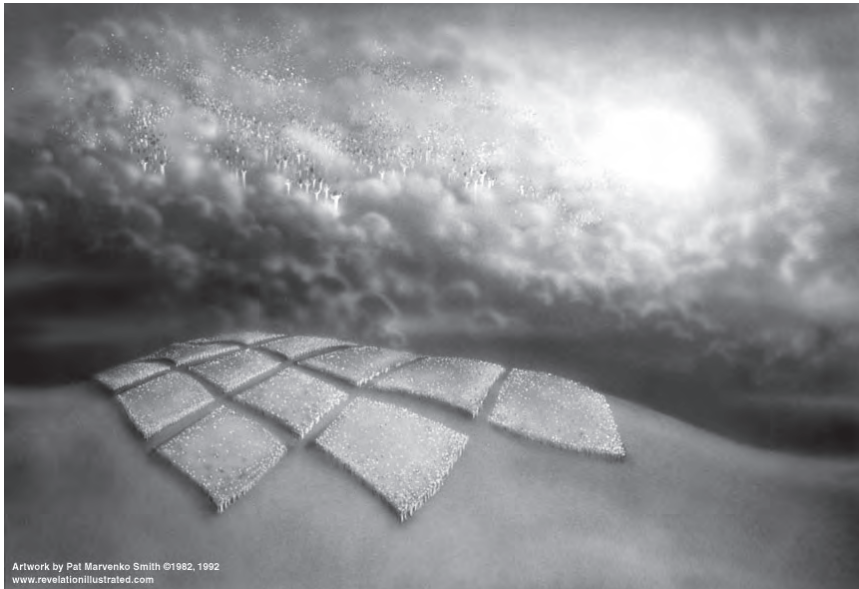
Apostelen Paulus refererer til en by som på den tid han skrev Galaterbrevet (ca. 58 e.Kr.), fremdeles befant seg i himmelen:

«Men **det Jerusalem som er der oppe**, er fritt, og det er vår mor» (Gal 4,26).

Paulus kaller denne byen Jerusalem, og det er den samme stad som Abraham hadde sett fram til, 1900 år før Paulus. Siden denne byen befant seg i himmelen på Paulus' tid, kan den ikke bare være et symbol på den gjenfødte menighet; denne var jo ikke i himmelen på den tid apostelen skrev Galaterbrevet. Det er en bokstavelig by, like bokstavelig som det gamle Jerusalem Paulus kjente så godt.

Enhver nasjon på jorden har en hovedstad — byen der landets sentraladministrasjon holder til. Oslo er Norges hovedstad, København er Danmarks hovedstad etc. På den nyskapte jord har Gud opprettet sin evigvarende nasjon: «Guds rike», som er den sanne nye verdensorden og den sanne verdensregjering. Dette er Guds evige fredsrike der rettferdighet bor. Der er det ingen korrupte statsledere, ingen maktgale tyranner og ambisiøse, krigslystne og kyniske erobrere. Dette fredsriket har selvsagt en hovedstad der «sentraladministrasjonen» — i dette tilfelle Guds trone — befinner seg. Det er Det nye Jerusalem, den evige fredshovedstad i Guds rike der Guds gjenløste menighet jevnlig går inn gjennom de tolv perleportene for å tilbe for Guds åsyn midt i Staden.

Apostelen Paulus omtaler også Det nye jerusalem på denne måten:

Artwork by Pat Marvenko Smith ©1982, 1992
www.revelationillustrated.com

De 144 000 utgjør førstegrødemeningen. De utgjør tolv grupper, hver med 12 000 beseglede av Israels tolv stammer. Det er meget sannsynlig at disse får sitt evige hjem i Det nye Jerusalem, Guds Stad

«Men dere er kommet til **Sions berg**, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til englenes myriader, til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, til en dommer som er alles Gud, og til de fullendte rettferdiges ånder» (Heb 12,22–23). Guds menighet er allerede innskrevet som borgere til denne Staden, selv om de ikke på dette tidspunkt har adgang dit. Men de har sitt «adgangskort» klart når tiden kommer.

Paulus (som etter alt å dømme skrev Hebreerbrevet), lister opp syv elementer i forbindelse med Guds Stad:

1. Sions berg
2. Den levende Guds stad
3. Det himmelske Jerusalem
4. Englenes myriader
5. Høytidsskaren
6. Menigheten av de førstefødte
7. De fullendte rettferdiges ånder

Salmisten setter likhetstegn mellom Sions berg og Guds stad:

«Stor er Herren! Høyt er han lovprist i vår Guds stad, på hans hellige berg. Fagert reiser det seg, en glede for all jorden er Sions berg — det ytterste Norden, den store konges stad» (Sal 48,2–3).

Her ser vi at Jerusalem blir kalt a) Guds stad, den store konges stad. b) Sions berg. c) Guds hellige berg. d)

Det ytterste Norden.

Punkt 1–3 i ovenstående vers fra Hebreerbrevet beskriver derfor det samme, nemlig Det nye Jerusalem under navnene Sions berg, Den levende Guds stad, Det himmelske Jerusalem. Det er innlysende at verken «englenes myriader», «høytidsskaren», «menigheten av de førstefødte» eller «de fullendte rettferdiges ånder» kan være identisk med Sions berg/Den levende Guds stad/Det himmelske Jerusalem. Byen er bokstavelig nok, det samme er englene, høytidsskaren og menigheten av de førstefødte. Sistnevnte er å finne i Guds stad, men er ikke identisk med den. Staden er deres hjem og samlingssenter gjennom evigheten.

Det apokryfiske *Dans testamente* omtaler også Det nye Jerusalem: «Og de hellige skal bo i Eden, og i Det nye Jerusalem skal de rettferdige glede seg, og det skal være til Guds herlighet til evig tid. Og Jerusalem skal ikke lenger ligge øde, og Israel ikke lenger føres i fangenskap, for Herren skal være midt i den» (2,12–13).

Førstegrødemeningen

Hvem er så «menigheten av de førstefødte»? Det må vel være de 144 000 som Åp. 14 beskriver der de står på Sions berg i himmelen:

«Og jeg så, og se: Lammet stod på Sions berg. Sammen med det var de hundre og førtifire tusen, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner. . . . Det er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Det er de som følger Lammet hvor det går. De er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet» (Åp 14,1.4). Dette er en utplukket gruppe mennesker, 12 000 av hver av Israels tolv stammer. De utgjør en meget spesiell gruppe som kalles førstegrødemeningen, og det er overveiende sannsynlig at disse, som er en utvalgt gruppe, skal bo i Guds stad, Det nye Jerusalem, hvor de alltid er i Guds nærvær. Det store flertall av de frelste Guds folk bor omkring på jorden, som er badet i Stadens lys som overståler den nyskapte klode. Personlig er jeg overbevist om at de 144 000 er en «regjering» på den nyskapte jord. Dette er ingen urimelig tanke, vil jeg tro.

Kjennetegnene

La oss se litt på kjennetegnene til Guds Stad, Det nye Jerusalem:

1. Staden kalles den hellige stad Jerusalem. Den stiger ned fra himmelen, fra Gud. Åp. 21,10.

«Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds stad — det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud — og mitt eget navn, det nye» (Åp 3,12).

Selve himmelen, Guds bolig, senker seg ned på denne måten over jorden. Avstanden mellom himmelen og jorden forsvinner, og Gud selv stiger ned til menneskene for å bo hos dem til evig tid.

Enkelte mener at Staden legger seg ned på jorden, med sitt sentrum der det nåværende Jerusalem engang lå. Andre igjen mener at Staden kretser i en bane rundt jorden, som en slags satellitt, og bader hele jorden i sitt lys etter hvert som jorden roterer rundt sin akse. Åpenbaringen 21,24 sier at «folkeslagene skal vandre i stadens lys», noe som kan tyde på

at Staden er hevet høyt over jorden. Ute i rommet er Stadens dimensjoner av mindre betydning, mens det blir vanskelig å forestille seg de samme dimensjonene i en by som ligger på jordens overflate og strekker seg over 2000 km ut i rommet.

2. Staden har Guds herlighet og stråler som kostbare edelstener. V. 11.

Det er umulig å beskrive denne herlighet. Her er det snakk om edelstener av en størrelse som overgår vår fatteevne — kilometerstore edelstener! Disse blir opplyst av herligheten fra Guds trone, og steinene reflekterer dette herlige lyset i et kaleidoskopi av mangefarget lys.

3. Staden har en mur som er 144 alen høy. Dette tilsvarer rundt 75 meter. V. 17.

Muren er ikke så høy i forhold til resten av Staden. Høyden er for øvrig produktet av 12·12, som er 144. Tolv-tallet forekommer ofte i forbindelse med Guds Stad. Tallet tolv er igjen relatert til Israels tolv stammer og de tolv apostler. Det var også tolv patriarker etter vannflommen og ned til Jakob/Israel, som var stamfar til Bibelens Israel.

4. Stadens mur har tolv grunnsteiner av tolv edelstener med navnene på de tolv apostler. V. 14.19.20.

Johannes beskriver disse tolv edelsteinene som murens grunnsteiner — antakelig lagvis — er bygget opp av. Det er tolv høyst bokstavelige edelstener: Jaspis, safir, kalcedon, smaragd, sardonyks, sarder, krysolitt, beryll, topas, krysoptas, hyasint, ametyst.

I Det gamle testamente finner vi denne interessante beskrivelse av den brystduk som ypperstepresten skulle bære: Så skal du lage en domsbrystduk — kunsthåndverk skal det være — i samme slags vevning som livkjortelen. Den skal du lage av gull og av blå og purpurrød og karmosinrød ull og av fint, tvunnet lingarn. Den skal være firkantet og lagt dobbelt, ett spenn lang og ett spenn bred. Og på den skal du sette fire rader med innfattede stener. I én rad skal det være en karneol, en topas og en smaragd, det er den første raden. I den andre raden skal det være en kar-

funkel, en safir og en diamant. I den tredje raden skal det være en hyasint, en agat og en ametyst. I den fjerde raden skal det være en krysolitt og en onyks og en jaspis. De skal settes inn i et flettverk av gull. **Stenene skal være tolv i tallet, etter navnene på Israels sønner, én for hvert navn.** På

Brystduken til ypperstepresten besto av tolv edelstener, en for hver av Israels tolv stammer. Symbolikken med tolv-tallet går igjen i Skriften, og kretser rundt Israels tolv stammer. Et gråtonebilde viser selvsagt ikke de skinnende fargene til de tolv edelsteinene

hver sten skal navnet på en av de tolv stammene være inngravert, som på et signet» (2 Mos 28,15—21).

Steinene er ikke helt de samme som i Stadens grunnvoll, men analogien er likevel der.

5. Stadens mur er bygget av jaspis. V. 18.

Stadens grunnsteiner, eller grunnvoll er sammensatt av tolv forskjellige edelstener. På denne sammensatte grunnvoll hviler antakelig resten av muren, som er bygget av jaspis, en høyst bokstavelig edelstein.

Profeten Esaias omtaler både Staden og dens mur på denne måten:

«Du arming, du som er bortrevet av storm, du som ingen trøst har funnet! Se, jeg legger dine byggesteiner i spydglass, og bygger din grunnmur med safirer. Dine murtinder gjør jeg av rubiner, dine porter av karfunkelstener, og hele din ringmur av dyre stener» (Es 54,11–12).

6. Murens tolv porter består hver av én perle. V. 21.

Det er her snakk om perler av

gigantiske proporsjoner. De er ikke produsert av perlemuslinger, men er skapt av Gud. Det er en vakker symbolikk bak alt dette. Vanlige perler blir dannet når et sandkorn kommer innenfor skallene til en perlemusling. Dette fremmedlegemet får muslingen til å føle seg ukomfortabel, og for å lindre ubehaget, begynner den å utsondre et skinnende, perlemorlignende sekret rundt fremmedlegemet. Dette sekretet stivner og blir en skinnende perle. Perleportene i Staden beskriver dermed hvordan Guds forløste menighet ble til ved Jesu smerte og lidelse. Jesus var husbonden som søkte etter den kostbare perle, og han fant den omsider: Den kostbare perle som ble til da Jesus led og døde på korset. Ut av Jesu lidelser og smerte ble Jesu dyrekjøpte menighet født, den kostbare perle. Vi ser at Guds Stad Det nye Jerusalem er full av symbolikk. Dette er et fruktbart studium vi bør gi oss i kast med. Den som skal emigrere til et fremmed land prøver på forhånd å finne ut mest mulig om dette landet. På samme måte skal vi, som er emigranter til Den nye jord og Det nye Jerusalem, prøve å finne ut mest mulig om dette kommende hjem.

7. Det er tre slike perleporter på hver av Stadens fire sider, tre mot nord, tre mot syd, tre mot øst og tre mot vest — til sammen tolv porter, og ved hver port står en engel (eller tolv engler ved hver port. Dette er uklart ut fra teksten), sannsynligvis en engel ved hver port. V. 12.13. På portene står navnene på Israels tolv stammer. V. 12.13. Dette er tolv bokstavelige porter av perler som er innfelt i en bymur av bokstavelige edelstener.

8. Staden ligger i en firkant, et kvadrat.

Hver side i kvadratet er 12 000 stadier, dvs. ca. 2280 km. Både lengden, bredden og høyden er den samme. V. 15.16.

Her finner vi igjen tolv-tallet: 12 000 stadier. Vi skal merke oss at de 144 000 er beseglet av 12 000 mennesker av hver av Israels tolv stammer (Åp 7,4–8).

Stadens lengde, bredde og høyde

er like, står det, og målene blir oppgitt til 12 000 stadier, dvs. ca. 2280 km. Hvis man tenker seg hver av sidene i grunnflaten med denne bredden, blir det samlede flateinnhold eller areal ca. 5 millioner km². Dette tilsvarer halvparten av det europeiske kontinent! Når da høyden er 2280 km, forstår man at Guds stad ikke er noen småby.

Andre mener at 12 000 stadier er den samlede lengde av de fire sidene i grunnflaten. Det betyr i så fall at hver side i grunnflaten er ca. 570 km bred, og det er heller ikke lilleputtdimensjoner.

Det er anslått at det har levd 40 milliarder mennesker på jorden i de 6000 årene som er gått fra Adam og til i dag. Det er også blitt anslått at alle disse menneskene med letthet kunne få plass innenfor grunnarealet til Staden. Så mange blir det naturligvis ikke. Staden blir derfor ikke overbefolket.

Alt dette er bokstavelige lengdemål som blir brukt til å beskrive og oppmåle en bokstavelig by. Noe annet gjør vold på teksten.

9. Staden er av rent, gjennomskinnelig gull. V. 18.

Dette er tydeligvis hovedbyggematerialet i Guds stad. Vanlig gull er ikke gjennomskinnelig, men den type gull som Staden er bygget opp av, har tydeligvis en annen molekylstruktur som gjør gullet gjennomskinnelig.

10. Stadens (hoved)gate er også av rent, gjennomskinnelig gull. V. 21.

Det greske ordet *plateia*, som brukes her, er et entallsord som betegner en gate, men det brukes også om gatenettet i en by, eller et åpent torg eller en åpen plass. Siden hver side av Staden har tre porter, er det rimelig å tenke seg tre hovedgater som begynner ved hver av portene, tolv hovedgater til sammen, som konvergerer i midten av Staden, der Guds trone befinner seg — antakelig på et stort, åpent «torg», kan hende den avkortede toppen på en likesidet trappepyramide med tolv avsatser?

Det er her snakk om høyst bokstavelige gater som er laget av en meget spesiell type gull. Det er på

disse gullgatene at Guds gjenløste menighet skal vandre.

11. Staden har ikke noe tempel. V. 22.

Johannes så ikke noe adskilt tempel inne i Staden fordi hele byen er et tempel eller en helligdom — selve Guds bolig med hans trone. Hele byen er et Aller-helligste fordi Gud selv sitter der.

Guds tempel gjennom evigheten er rett og slett Det nye Jerusalem, Guds stad. Hva skulle den ellers være, siden Guds trone befinner seg midt i Staden. Guds trone er jo i hans tempel. Dessuten er det sanne tempel ingen ringere enn Jesus selv, og hans trone er i Staden.

Ypperstepresten med brystduken. Nå er det Jesus Guds Sønn som er vår yppersteprest, og hans evige tempel, Det nye Jerusalem, er full av symbolikk relatert til Israel og tolvtalet

Apostelen Johannes beskriver Guds stad, Det nye Jerusalem i forhold til Guds gjenløste menighet på samme måte som menigheten ellers sammenlignes med et tempel. Se f.eks. 1 Kor 3,16: «Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?»

Men Staden, det evige tempel, er høyst bokstavelig, og er ikke det samme som Guds gjenløste menighet. Denne menighet skal derimot vandre i Stadens/tempelets gullgater og tilbe Gud på Hans trone, som befinner seg midt i Staden. Staden er selvsagt også et symbol på den gjen-

løste menighet.

12. Staden blir opplyst av Guds herlighet og trenger derfor ikke sollys.

Den er med andre ord strålende opplyst både dag og natt. V. 23. Det nye Jerusalem skinner i sitt eget lys, en gigantisk refleksjon av Guds herlighet som overgår den menneskelige fatteevne.

13. Folkelagene vandrer i Stadens lys, og kongene på jorden bærer sin herlighet inn i Staden. V. 24.26.

Hvem er «jordens konger»? Det er ganske sikkert ikke «kongene på jorden» som beskrives i Åp 19. Disse er Guds motstandere som inspirert av Satan fører krig mot Jesus og hans folk, og disse «konger» (stats-overhoder) blir drept i dette slaget. Men de gjenløste Guds folk kalles også «konger på jorden» (Åp 5,10), og de skal være konger i all evighet (Åp 22,5).

Guds gjenløste menighet skal bære sin herlighet inn i Staden når de kommer for å tilbe for Guds åsyn i evigheters evigheter.

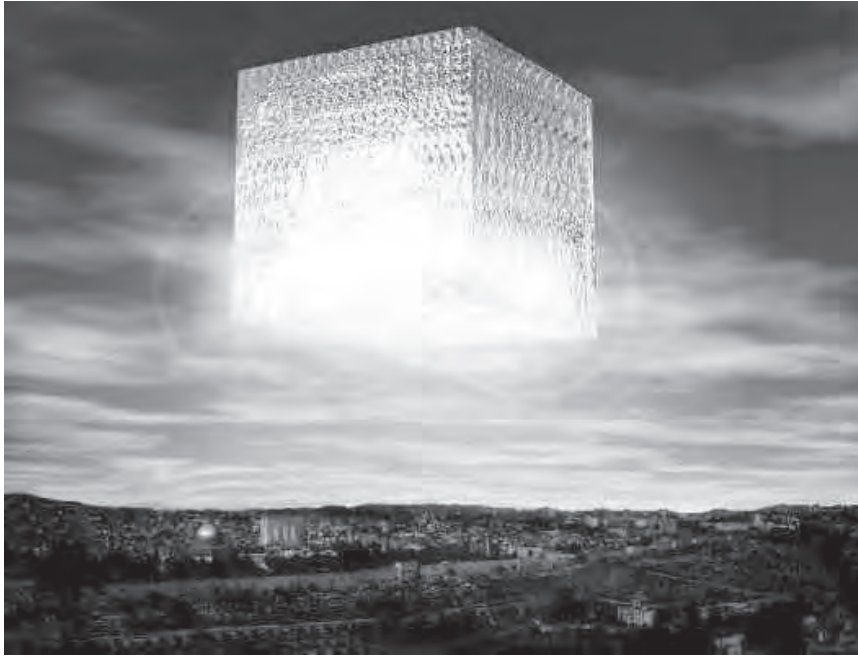
14. Det er ikke noe urent som kommer inn i Staden. V. 27.

Der kan man vandre trygt på gatene uten å være redd for gateran, lommetyverier og annen vold som er så vanlig i verdens storbyer. Det er heller ingen smog og luftforurensning, ingen trafikkstøy og andre (u)lyder som preger dagens storbyer.

15. Guds trone befinner seg i Staden, og Livets elv renner ut fra tronen midt i byens gate. Åp. 22,1.3.

«Kongene på jorden» skal samles foran Guds trone i Staden. «Og de [Guds tjenere, den gjenløste menighet, v. 3] skal være konger i all evighet» (v. 5).

Staden er ikke Guds gjenløste menighet, men Guds gjenløste menighet skal derimot vandre inn i Staden gjennom perleportene og samles foran Guds trone «sabbat etter sabbat og nymåne etter nymåne» (Es 66,23). «Salig er de som tvetter sine kjortler så de må få rett til Livets tre, og til å gå gjennom portene inn i Staden» (Åp 22,14). Dette viser jo at Staden er en bokstavelig by, når

Noen forestiller seg Det nye Jerusalem som en perfekt kube. Hvis Staden befinner seg i rommet som en slags satellitt, kan vi tenke oss Livets Elv som et lukket system som resirkulerer på en eller annen måte. Dette er selvsagt spekulasjon. Storslått blir det uansett

Guds gjenløste menighet kan vandre inn gjennom portene til denne stor-slåtte strukturen, vandre på dens gullgater og samles foran Guds trone midt i Staden.

skal det flyte strømmer av levende vann» (Joh 7,38). «På den dag skal levende vann strømme ut fra Jerusalem, den ene halvdel til havet i øst og den andre halvdel til havet i vest.

Maya-folket i Mellomamerika bygde trappepyramider. På den avkortede toppen finner vi et tempel/offersted. Slike trappepyramider finner vi rundt om i verden, bl.a i Egypt, Midtøsten og Kina. Hvem var inspiratoren bak disse påfallende strukturene? Satan vet hvordan Guds Stad ser ut, og han har forsøkt å sette opp etterligninger her på jorden

Livets elv er en bokstavelig elv, og er også et symbol på Den Hel-lige Ånd. «Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre

Både sommer og vinter skal det være slik» (Sak 14,8). «For jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre. Jeg vil utgyte min Ånd over

din ætt og min velsignelse over din etterslekt» (Es 44,3) etc.

16. Livets tre befinner seg i Staden, på hver side av Livets elv. Bladene på treet er til «legedom» for folkene. V. 2.

Livets tre finner vi også i begynnelsen av Bibelen. Det sto midt i Edens hage, som Gud hadde plantet (1 Mos 2,9). Edens hage var selvsagt like bokstavelig som resten av skaperverket. Gud satte Adam og hans

Den avkortede pyramiden til «Den nye verdensorden» er trolig Satans etterligning av Guds Stad med Guds trone på toppen. Her representert ved det altseende øyet til den egyptiske avgud Osiris (Satan)

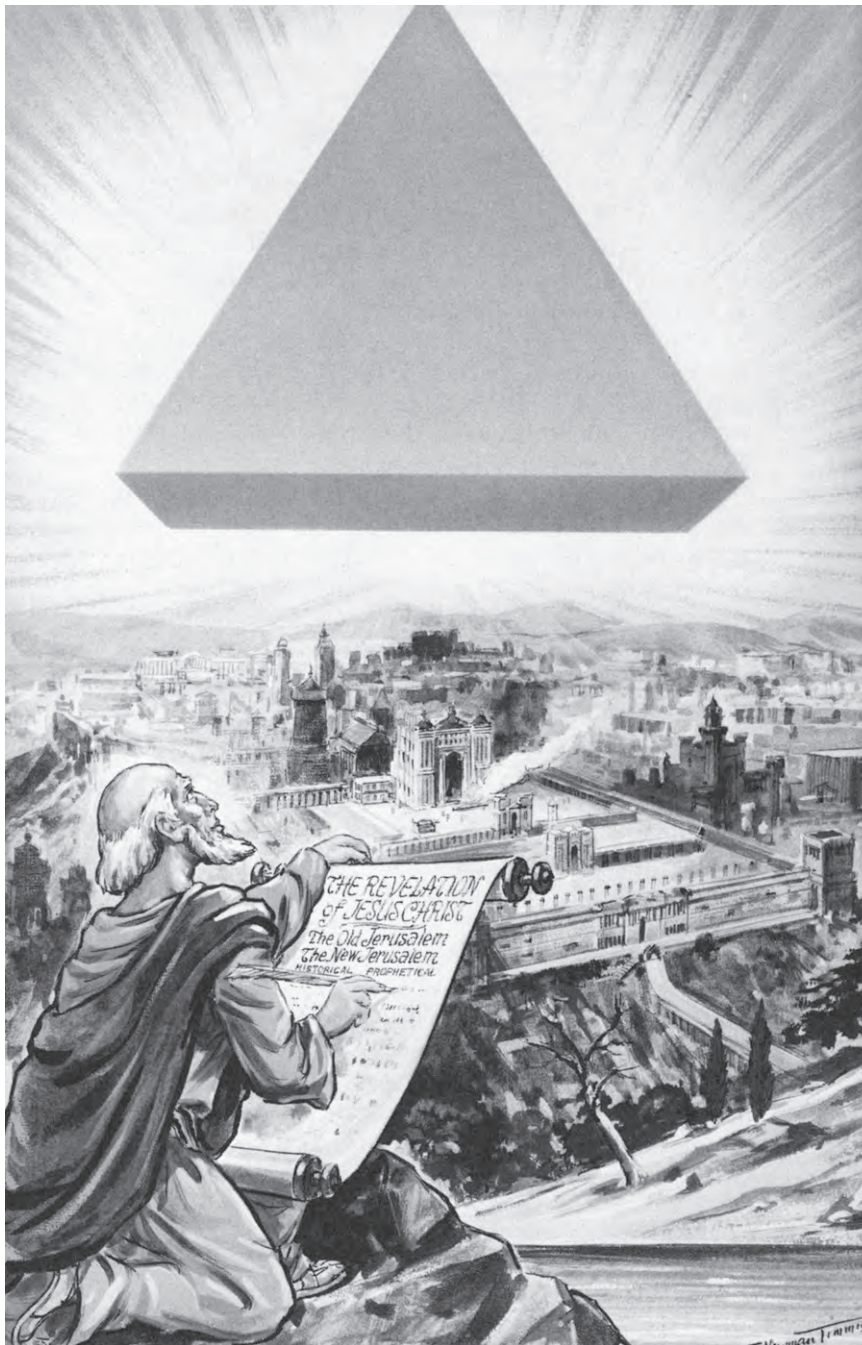
hustru til å vokte hagen og dyrke den. Det rant også en elv ut fra hagen (1 Mos 2,10) som delte seg i fire hovedstrømmer.

Edens hage var en miniatyrrepresentasjon av Det nye Jerusalem. Livets tre befant seg midt i Edens hage, og det rant en elv ut derfra. Livets tre finner vi igjen i Det nye Jerusalem, og Livets elv renner ut fra midten av Staden, hvor Livets tre befinner seg.

Staden, Det nye Jerusalem, kan jo ikke være et rent symbol. Et bokstavelig Livets tre befinner seg der, det samme gjør en bokstavelig Livets elv som renner ut fra en bokstavelig Guds trone midt i en bokstavelig Stad.

Hvis den nye jord er bokstavelig, som den selvsagt er, må Det nye Jerusalem være like bokstavelig, da den er hovedstaden på den nye Jord, en stad der Guds like bokstavelige trone befinner seg.

Livets tre er et bokstavelig tre, og også et symbol på Jesus. Det er Han

Noen forestiller seg Det nye Jerusalem som en likesidet pyramide, en trappepyramide med tolv avsatser. Tegneren er inne på tanken, men har ikke reflektert over avsatserne og Guds trone på toppen. Muligens er pyramiden innskrevet i en glassklar, gjennom-siktig kube. Dette er den mest trolige formen, uten at man skal være dogmatisk

som er Veien, Sannheten og Livet. Det er Han som er det sanne Livets tre.

Avkortet pyramide

Noen mener at man etter beskrivelsen og proporsjonene til Staden, og uten å øve vold på grunnteksten, kan oppfatte den som en pyramide, en likesidet pyramide der alle sider er like lange — alle vinkler er 60°.

Den bør i så fall være trappeformet med tolv avsatser. Man forestiller seg Guds trone øverst på pyramiden med avkortet topp, mens Livets elv og hovedgaten slynger seg nedover pyramidens avsatser — omtrent som en «slyngvei» — på sin vei nedover. Noen mener at denne fasongen øver vold på tempelsymbolikken, der det Aller-helligste i flere bibeltekster blir beskrevet som kubeformet med lengde, bredde og høyde som er like

(f.eks. 1 Kong 6,20). Man kan også tenke seg Staden som en pyramide innskrevet i en krystallklar kube, men pyramideformen er den mest sannsynlige.

Kube

Andre mener at beskrivelsen og proporsjonene passer best på en kube (likesidet terning), evt. omgitt av en krystallsfære. Apostelen sier at Staden er som glassklart gull, og man tenker seg da at Staden blir betraktet gjennom en ytre krystallsfære. Man kan jo vagt forestille seg det herlighetslyset som strømmer ut av denne sfæren og som på grunn av prismeeffekten brytes opp i en kaleidoskopisk regnbue av en skjønnhet som overgår all fatteevne.

Bruden og den gjennfødte menighet

Det nye Jerusalem kalles Bruden: «La oss glede oss og fryde oss og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede» (Åp 19,7).

«Og en av de sju engler som hadde de sju skåler, fylt av de sju siste plager, kom bort til meg og talte med meg, og han sa: Kom, jeg vil vise deg bruden, Lammets hustru. Og han førte meg i ånden opp på et stort, høyt fjell. Og han viste meg den hellige stad Jerusalem, som kom ned fra himmelen, fra Gud» (Åp 21,9–10).

I Åp 19,7 blir den gjenløste menighet fremstilt som en brud, og i Åp 21,10 blir det samme bilde brukt om menighetens samlingssted, det evige tempel.

Symbolikken er klar. Staden er bokstavelig nok, men den er også et symbol på Lammets hustru.

Praktisk talt alle aspekter ved denne storslåtte hovedstad på Den nye jord er full av symbolikk. Den symboliserer også «bruden», som den gjennfødte menighet og dens relasjon til Gjenløseren. Det er i Det nye Jerusalem, Guds Stad, at all Bibelens symbolikk materialiserer seg på håndgripelig vis. Staden er selve samlingspunktet for all symbolikken. Alle Bibelens symboler finner vi i Staden som konkrete, bokstavelige elementer, og all symbolikken konvergerer i Jesus, Forløseren. Dette er

utgangspunktet for et overmåte rikt og fruktbart studium.

To byer

Åpenbaringsboken og Bibelen for øvrig er preget av kontraster. Det er den store strid mellom Kristus Guds Sønn og Satan som er hovedtemaet. Det er frelsesplanen og Satans årtusenlange forsøk på å stikke kjepper i hjulene for den. Det er Satans forfalskninger stilt i kontrast til det ekte. I Åpenbaringen finner vi to «store byer»: Babylon, skjøgen — hovedstaden i «Den nye verdensorden» stilt i kontrast til Guds stad, Det nye Jerusalem, der Gud har sin trone. Det er det falske stilt i kontrast til det ekte. Det blir en fortelling om to byer. Utsmykningen og herligheten til Guds stad i kontrast til det falske glitter og den kunstige stas til endetidens Babylon, «den store by», «skjøgen». Jesus og hans hellige blir skildret kledd i rent og skinnende hvitt lin. I kontrast til dette blir det falske Babylon ikke annet enn en falmet og utlevd hore ikledd sin bedragerske sminke og glitterstas.

Det er betegnende at Det nye Jerusalem blir beskrevet både som en by og en kvinne: Bruden, Lammet (Jesu) hustru. Endetidens Babylon blir også kalt en by og en kvinne: Skjøgen, som vel må kunne kalles Satans «hustru». Åpenbaringsboken stiller dermed opp en kontrast mellom det falske og det ekte, og det falske kommer alltid før det ekte. Babylon er ondskapens og ugudelighetens sete. Det er der all ondskap når sitt høydepunkt, skjøgebyen blir dannet og ødelagt, i likhet med en annen by som også ble ødelagt for sin ugudelighet: Sodoma. På den annen side finner vi Det nye Jerusalem, der kjærlighet og rettferdighet når sitt høydepunkt. Det er brudebyen som blir stående i all evighet.

Beskrivelsen av Staden er svært konkret og materiell: Det er gater av gull, mur, porter av perler, de nøyaktige målene er oppgitt, likedan proporsjonene, bygningsmaterialene, utsmykning etc. Det gir selvsagt ingen mening å utelukkende anvende dette symbolsk på den gjenløste menighet.

Det nye Jerusalem er en bokstavelig Stad, Guds stad, som blir tilholds- og samlingssted, samt et tempel for menigheten. Den gjenløste menighet er også bokstavelig nok; den består av mennesker, og de har en like bokstavelig Stad og et tempel som de samles i. Dette er da både logisk og fornuftig.

Det nye Jerusalem er også en kombinasjon av by og hage. Esekiel 28,13 forteller om den engang salvete kjerub som ble til Satan: «**I Eden, Guds hage, bodde du.** Kostbare stener dekket deg: karneol, topas, diamant, krysolitt, onyks, jaspis, safir, karfunkel og smaragd, og gull. Dine trommer og fløyter var i fullt arbeid hos deg. Den dag du ble skapt, stod de rede.» I 1 Mos 2,8 fortelles at Gud plantet Edens hage da han var ferdig med sitt skaperverk: «**Så plantet Gud Herren en hage i Eden,** i Østen. Der satte han men-

Kontinuitet

Det er ingen by på denne jord som har en slik fargerik historie bak seg som Jerusalem. Byen blir nevnt første gang i Bibelen i forbindelse med patriarken Abraham, som ga tiende til kongen av Salem:

«Og Melkisedek, kongen i Salem, kom ut med brød og vin. Han var prest for Den Høyeste Gud» (1 Mos 14,18).

Dette var 1900 år f.Kr. og bare 450 år etter vannflommen.

Salmisten setter likhetstegn mellom Salem og Sion, Guds bolig:

«Gud er kjent i Juda, hans navn er stort i Israel. **Hans hytte er reist i Salem, hans bolig er på Sion**» (Sal 76,2–3). «Stor er Herren! Høyt er han lovprist i vår Guds stad, på hans hellige berg. Fagert reiser det seg, en glede for all jorden er Sions berg — det ytterste Norden, den store

Det er en kontinuitet mellom det gamle og det nye Jerusalem. Det nye overtar der det gamle opphører.

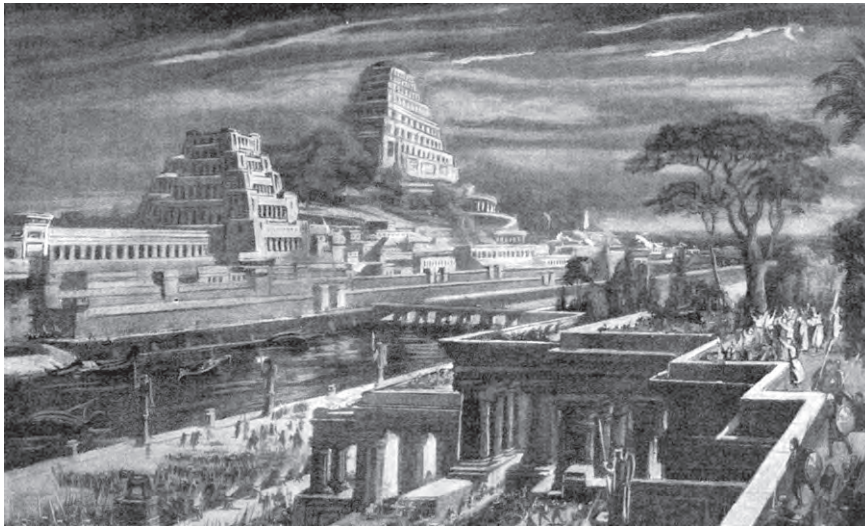
nesket som han hadde formet.» Som vi har sett, plasserte Gud Livets tre midt i denne hagen.

Det er interessant å merke seg at kong Nebukadnesars Babylon også var en kombinasjon av by og hage. Babylons hengende hager var et av verdens syv underverker. Gjennom denne byen rant også en elv: Eufrat, og det var mange trappepyramider (ziggurater) i byen. Den var en blek miniatyr av Guds Stad.

konges stad» (Sal 48,2–3).

Jerusalem (Salem) var med andre ord i eksistens allerede 1900 år før Kristus. Det er ingen tvil om at dette er den viktigste byen på vår jord. Jeg er overbevist om (men kan selvsagt ikke bevise det) at stedet der dagens Jerusalem ligger, er det samme sted der Livets tre midt i Edens hage lå før vannflommen. For en nærmere gjennomgang av dette emnet, se *innsyn* 2–2003.

Det var denne byen som var

Babylon var hovedstad i det nybabylonske riket til kong Nebukadnesar. Denne byen var en miniatyrrepresentasjon av Guds Stad. Gjennom byen rant elven Eufkrat, det var hengende hager, og det var en rekke ziggurater (trappepyramider). I tillegg finner man relieffer av vesener som okser med menneskeansiker etc, en klar referanse til de himmelske vesener slik Esekiel og Johannes skildrer dem. Hvem var inspirator til denne byen om ikke Satan selv, som selv har vært i himmelen og kjenner dens strukturer og vesener. Hans ambisjon er å sitte på Guds trone som Gud, og han har forsøkt etter beste evne å sette opp sine etterligninger her på jorden

hovedstad for det bibelske Israel (det samlede tolvstammerrike) fram til kong Salomos død. Her lå Salomos tempel. Det var i Jerusalem at Jesus Guds Sønn ble korsfestet og led døden som en løsepenge for den falne menneskeslekt. Jerusalem vil igjen spille en sentral rolle i endens siste tid, da byen blir den «religiøse» hovedstad i Den nye verdensorden.

Det er det gamle Jerusalem som blir verdenshovedstad i de tusen årene da Jesus og hans seirende menighet «styrer hedningene med jernstav». Det er hva Bibelen forteller når man leser den nøye (se f.eks. Sakarias 14, Åp 20 m.fl.). Noen mener at jorden ligger øde og tom i de tusen årene, mens de frelste befinner seg i himmelen. Men det er ikke hva Bibelen sier. Vi står kun tilbake med tre alternativer: Enten styrer Guds folk hedningene (hedningene = nasjonene, folkeslagene) med jernstav nå. Det gjør de selvfølgelig ikke. Eller de styrer hedningene med jernstav i himmelen i de tusen årene. Men der er det ingen hedninger å styre, heller ikke på jorden, ifølge dette synet. Eller de styrer hedningene med jernstav her på jorden i de tusen årene. Sistnevnte er i full harmoni med andre skriftsteder. Men dette er et eget emne som jeg ikke vil gå

nærmere inn på her. Se f.eks. *innsyn* nr 2–2003. Det blir et «diktatur» (i positiv betydning) i de tusen årene, men et rettfærdig «diktatur». Det er ikke snakk om et demokrati, men et teokrati, der Jesus sitter som «diktor», en rettfærdig hersker. Det er et fredens og rettfærdighetens rike. Det er det som menes med å «styre hedningene med jernstav». Les Sakarias 14 nøye, og sammenlign med Esekiel 36–39 og Åpenbaringen 20, så vil det gå et lys opp for deg.

Etter at jorden blir oppbrent og skapt på nytt, som apostelen Peter sier, vil Det nye Jerusalem, Guds stad — selve himmelen, Guds bolig — være knyttet til den nyskapte jord. Guds bolig vil være i Det nye Jerusalem til evig tid. Da blir ordene «Immanuel»: Gud med oss, oppfylt.

Det er en åpenbar kontinuitet fra det gamle Jerusalem til det nye. I Åpenbaringsboken er den hebraiske formen for Jerusalem (Ierusalem) beholdt uten gresk omskrivning (Ierosalyma). Dette er trolig for å vise kontinuiteten mellom det gamle og det nye Jerusalem. Det nye Jerusalem fortsetter der det gamle forsvinner etter de tusen årene, da jorden blir nyskapt.

Tallverdier

Som nevnt går tolvtalet igjen som en rød tråd gjennom beskrivelsen av Det nye Jerusalem. I Bibelen brukes tallet tolv for å betegne grunnvolls-begrepet. Eksempelvis har vi Jakobs tolv sønner som ble Israels grunnvoll. På samme måten ble de tolv Jesu apostler grunnvollen for den kristne menighet i nytestamentlig tid. Det er betegnende at begge disse tilfellene blir brukt i beskrivelsen av Staden: Den har tolv porter med navnene på Israels tolv stammer, samt tolv grunnvoller med navnene på de tolv apostler (Åp 21,12–14). Til sammen inneholder beskrivelsen seks sett med tolvtalet: 12 porter + 12 perler; 12 stammer + 12 engler; 12 grunnvoller + 12 apostler, til sammen $6 \cdot 12 = 72$. Og $12 \cdot 12 = 144$; $12\ 000 \cdot 12\ 000 = 144\ 000$.

Staden vrirler av helligdoms/grunnvolls-symbolikk knyttet til tallet tolv og derivater av dette. Eksempelvis får vi «yppersteprest» (ιερευς, *hiereus*), som gir tallverdien 72 på gresk. «Jeg er veien, sannheten og livet» uttalte Jesus. «Sannheten» (η αληθεια, *aletheia*) gir også tallverdien 72 på gresk.

I Bibelen er tallverdien 864 grunnvollstallet. Selve navnet «Gud» på gresk, selve Grunnvollen: θεου, *Theon*, gir tallverdien 864 på gresk. Likedan får vi «Jerusalem» (ιερουσαλημ, *Ierousalem*) som gir tallverdien 864, «hjørne» (γωνια, *gonia*) = 864, «Aller-Helligste, helligdom» (αγιων, *hagion*) = 864, «liv» (ζωην, *zoe*) = 864, «Herrens ord fra Jerusalem» (heb. דְּבַר־יְהוָה מִירוּשָׁלַם, *dabar yahweh yerusalaim*) gir dessuten tallverdien 864 på hebraisk.

Templet eller byen som profeten Esekiel så i synet (Esek., kap. 40–48) bærer også mange påfallende tallverdier. Eksempelvis målte hver side av byen 4500 alen, som tilsvarer 7920 fot. Jordens diameter er 7920 miles. Omkretsen av Det Aller-helligste i Salomos tempel var 7920 tommer. Omkretsen av byen var 18 000 alen eller 31 680 fot. Pussig nok har Sarsen-sirkelen i Stonehenge-monumentet i England en middelomkrets på 316,8 fot, og enda mer påfal-

lende er det at Det nye Jerusalem har en omkrets på 31 680 000 fot. Så har vi navnene på Israels tolv stammer (Jakobs tolv sønner), som når de blir addert, gir summen 3168 på hebraisk!

De 144 000 er sammensatt av 12 000 beseglede mennesker av hver av de tolv Israels stammer. Hvis vi multipliserer summen av tallverdiene for de tolv stammene slik de er listet opp i Åpenbaringen 7 (8880) med 12 000 og sløyfer nullene, får vi 10 656. «Tilfeldigvis» får vi samme tall når vi adderer tallverdiene på gresk for de tolv apostlene. Det blir også 10 656! Og «tilfeldigvis» er tallverdien på gresk for «Jesus» (Ἰησοῦς) 888 (tre 8-tall, mens Satans forfalskning er tre 6-tall: 666).

Hvis jordkloden ble innskrevet i et kvadrat, vil kvadratet ha en omkrets (perimeter) på 31 680 miles. Hvis månen ble plassert på jordkloden (to sirkler som tangerer hverandre), og de ble innskrevet i en ny sirkel, vil denne sirkelen ha en omkrets på 31 680 miles.

Merkelig nok ligger byen Betlehem, der Jesus ble født, på 31,68° nordlig breddegrad! Ikke nok med det, Betlehem ligger på 35,2° østlig lengde. Jesus er verdens lys, og han er veien. Tallverdien på gresk for «lys» (λαμπας, *lampas*), blir 352, og «veien» (h odov, *odos*) blir også 352. Utrolig nok er 31,68° lik 35,2% av 90-graders vinkelen mellom polen og ekvator!

Tilfluktsbyene i det gammeltestamentlige Israel skulle ha bestemte mål. De skulle være kvadratiske, og omkretsen av kvadratet ble merkelig nok 316 800 tommer. Grunnflaten til selve helligdoms-enheten (Det hellige + Det Aller-helligste) i Salomos tempel var 160 alen, som gir 3168 tommer.

Og som om ikke alt dette var tilstrekkelig, er den greske tallverdien av «Herren Jesus Kristus» (κυρίου Ἰησοῦ χριστοῦ, *kurion iesou kristou*) 3168! Og «Menneskesønnen», (ἡ υἱος τοῦ ἀνθρώπου, *huios ton antrophon*), som Jesus kalte seg selv, gir også tallverdien 3168. Jesus er selve grunnvollen. All tempelsymbolikk peker på ham; han er Skaperen,

Skjønnheten på den nyskapt jord overgår all menneskelig forstand. Her har tegneren prøvd å skildre den nye jord med Guds stad hengende der ute i rommet som en kunstig sol som gir sitt lys og skinn over jorden. Vi kan ikke forestille oss herligheten og skjønnheten til alt dette. Apostlen sier at «Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham» (1 Kor 2,9)

og skaperverkets signaturer peker mot ham, selve opphavsmannen! «Tilfeldigvis gir produktet av alle tallene i 3168 (3·1·6·8) tallet 144, som er 12·12; som også er høyden på muren i Staden.

Dette er altfor påfallende til å bero på tilfeldigheter. Det viser at Gud er mesterdesigneren, mester-matematikeren. Han er en ordens Gud som ikke gjør noe tilfeldig, men benytter seg av harmoni, symmetri og lovmessighet. Han har en plan med alt han gjør, og det er opp til oss å grave etter de skjulte sannheter og de lærdommer de gir oss. Bibelen er full av tall og symboler, og de står ikke der som fyllstoff, men gir oss nøkler til å forstå dybdene i Guds Ord.

Så skal vi merke oss at kataklysmiske hendelser — store katastrofer — som ble en konsekvens av synden, forstyrret den opprinnelige symmetri. Men vi aner den likevel.

Nyskapt jord

Vi skal notere oss at Det nye Jerusalem først kommer inn i bildet etter at jorden er blitt skapt på nytt: «Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom» (Åp 21,1.2). Dette er både rimelig og logisk.

Først så Johannes en ny himmel og en ny jord, deretter så han Staden stige ned fra himmelen. Det er slik det står og det er slik det skal oppfattes. Alt annet er å øve vold på teksten og sammenhengen.

Det er Staden — bruden — som stiger ned fra himmelen, pyntet for sin brudgom. Det er derfor meningsløst å hevde at den pyntede «brud» kommer ned til vår gamle jord som

fremdeles bærer arrene etter syndens forbannelse, slik noen hevder.

Nei, det er ikke hva apostelen sier. Vi skal også merke oss at apostelen Peter bekrefter hva Johannes fikk se i de apokalyptiske visjoner mange år etter at Peter var død: «Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning, og jorden og alt som er bygd på den, skal brenne opp. Da nå alt dette går i oppløsning, hvor viktig er det da at dere ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann. Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor» (2 Pet 3,10–13).

Først skal jorden og alt som er på den brennes opp, sier Peter, og deretter kommer den nyskapte jord. Og så stiger Det nye Jerusalem ned. Dette er sekvensen slik Bibelen framstiller den, og den er meget logisk. Alt dette skjer etter de tusen årene.

Apostelen Peter led martyrdøden i Rom ca. år 67 e.Kr., mens Johannes skrev Åpenbaringsboken på den ensomme øya Patmos i Egeerhavet ca. år 95/96.

Før et bryllup her på jorden finner sted, blir kirken rengjort og pyntet før bryllupet finner sted. Det har liten hensikt å gjøre det etterpå. Kirkelokalet er pyntet idet bruden skrider oppover midtgangen. Slik er det også med «bruden», Det nye Jerusalem som skrider ned fra himmelen. Det er en pyntet og rengjort nyskapt jord som venter på denne ubeskrivelig vakre by som skal bli dens hovedstad og tempel gjennom all evighet.

Det er komplett umulig for menneskeånden å fatte det storslåtte som venter Guds gjenløste menighet. I dag kan astronomene se opptil ti milliarder lysår ut i kosmos med sine instrumenter, med like mange melkeveisystemer (galakser) som hver består av hundrevis av milliarder stjerner. Men det er bare begynnelsen. Ti milliarder galakser med la oss si hundre milliarder stjerner hver gir

oss tusen trillioner stjerner med et utall bebodde planeter. Vi må for all del ikke begrense Guds skaperverk til denne vår lille klode. Gud, Skaperen, har eksistert fra all evighet, og det er absurd å hevde at han bare begynte å skape beboelige kloder med liv for seks tusen år siden.

Gjennom eoners eoner, gjennom evigheters evigheter vil Guds gjenløste menighet utforske skaperverket. Hvert øyeblikk av evigheten vil være et spenningsmoment med nye oppdagelser. Det vil føre oss videre til nye «eventyr» og oppdagelser vi aldri hadde drømt om i våre vildeste fantasier.

Beskrivelsen av Guds stad, Det nye Jerusalem som apostelen Johannes formidler i Åpenbaringsboken er bare en blek skygge av realiteten. Vi kan ikke fatte herligheten til denne byen. Det blir som Paulus utbryter:

«Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham» (1 Kor 2,9).

FINIS

JEG vitner for enhver som hører de profetiske ord i denne bok: dersom noen legger noe til dette, da skal gud legge på ham de plager som det er skrevet om i denne bok.

og dersom noen tar noe bort fra ordene i denne profetiske bok, da skal gud ta bort hans del fra livets tre og fra den hellige stad, som det er skrevet om i denne bok.

han som vitner dette, sier: JA, JEG kommer snart! amen, JA kom, herre Jesus! VÅR herre JESU KRISTI NÅDE VÆRE MED DERE alle! amen!

(åp 22,18–21.)

«O G JEG så himmelen åpnet — og så: en hvit hest. og han

som sitter på den, heter trofast og sannferdig, og han dømmer og strider med rettferdighet.

hans øyne er som ildslue. på hans hode er det mange kroner. han har en innskrift med et navn som ingen kjenner uten han selv.

han er iført en kledning som er dyppet i blod, og hans navn er guds ord.

hærene i himmelen fulgte ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent.

ut av hans munn går det et skarpt sverd, for at han med det skal slå hedningefolkene. og han skal styre dem med jernstav. han trækker vinpressen med guds, den allmektiges strenge vredes vin.

på sin kledning og på sin hofte har han et navn skrevet: kongers konge og hersers herre» (åp 19,11–16).

Det er Jesus, Kongenes Konge, som er beskrevet i foregående vers. Det er hans annet komme som er fokus for kapitlet. Med hans komme blir det satt punktum for Antikristens rike og slangen/Satan har lidd et nytt nederlag. Han forsøker seg for siste gang etter de tusen år, men så går det mot slutten med ham. Striden mellom Guds Sønn og Satan er brakt til avslutning.

«Og det skal skje i de siste dager...»

Profeten Esaias har et refsende budskap i særklasse til «Israel» i de siste dager. Hvem kan nekte for at beskrivelsen er et slående bilde på tilstanden i den vestlige verden i de siste dager — vår egen tid?

Å. Kaspersen

Kapittel to og tre i profeten Esaias gir en skildring av tilstandene i «Israel» i «de siste dager». Enkelte innvender at de gammeltestamentlige profeter henvendte seg til sin samtid. Ja, men budskapene er profetiske, og ikke alt passet på datidens forhold. Det har med «de siste dager» å gjøre. Det er den tid profetenes forkynnelsen i siste instans dreier seg om. Åpningsordene i det andre kapitlet slår an tonen: «*Det skal skje i de siste dager.*»

Vi har i tidligere artikler differensiert mellom «Israels hus», «Judas hus» og «Jakobs hus». «Israels hus» var de ti stammene i Nordriket. Disse ble ført i fangenskap til Nord-Assyria i det syvende årh. f. Kr. og vandret vestover, der de la grunnlaget for de vestlige nasjoner. «Judas hus» var de to stammene i Sørriket (Juda/Benjamin). Den velstående delen av disse stammene — de som bodde i områdene i og omkring Jerusalem — ble ført i fangenskap til Babylon av kong Nebukadnesar i det femte årh. f.Kr. En rest av disse kom tilbake til Jerusalem under Esra/Nehemias i det fjerde årh. f. Kr. og ble kjent som «jøder». «Jakobs hus» refererer til alle de tolv stammene — det samlede Israel — 10 stammer (Israels hus) + 2 stammer (Judas hus), som alle var etterkommere av Jakobs tolv sønner.

I artiklene om Israels ti stammer har vi sett hvem som er Jakobs/Israels/Judas hus i de siste dager, eller kort og godt «Israel». Det er selvsagt at «Israels land» er der hvor Israels folk befinner seg. De utferdslystne israelitter grunnla kolonier langs kysten av Vesteuropa allerede under fangenskapet i Egypt, 1500 år f.Kr. Senere, etter fangenskapet i Assyria i det 7. århundre f.Kr. vandret ti av Israels stammer vestover og befolket Europa. Det var de som grunnla den vestlige sivilisasjon og utviklet Den vestlige verden, hovedsakelig Nordeuropa og USA, til dagens standard. Det er til disse, den såkalte «kristne» del av verden at profeten Esaias i første rekke retter sine budskap. Det er her det sanne bibelske Israel — Abrahams/Isaks/Jakobs etterkommere — befinner seg.

Det messianske riket

«Det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder. Og alle hedningefolk skal strømme til det. Mange folkeslag skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi vandre på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag. De skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver. Et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke lenger lære å føre krig.» (Es 2,1–4.)

Dette er en beskrivelse av Det messianske riket (de tusen år) som Kongenes Konge, Jesus, vil opprette ved sitt annet komme, som er nær forestående. Jesus sier selv om sitt annet komme: *«Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles framfor ham. Han skal skille dem fra hverandre, likesom gjeteren skiller sauene fra geitene» (Matt 25,31–32).* Det er mange skriftsteder i de gammeltestamentlige profetene, spesielt Jeremias

og Esekiel, som forteller at i de siste dager vil Gud samle sitt folk, Israel, og føre dem tilbake til det land han førte dem bort fra. Store deler av kristenheten mener at disse profetiene begynte å gå i oppfyllelse etter 1948, da staten Israel ble opprettet. Dette synet beror på en misforståelse av begrepet «Israel». Dagens jøder hevder selv at de er nedstammet fra to av Israels stammer: Juda og Benjamin. Men løftene til Israel i de siste dager gjelder så vel «Israels hus» som «Judas hus». Hvis jødestaten Israel er en oppfyllelse av profetiene, slik store deler av kristenheten hevder, hvor er det da blitt av de ti andre stammene — og løftene gjelder like mye dem? De får ikke engang lov å emigrere under fulle privilegier til «Israel», og i jødestaten er det forbudt å forkynne evangeliet om Jesus og hans frelse. Det hersker stor forvirring om disse tingene, og det viser hvor viktig det er at begrepet «Israel» blir satt på sin rette plass.

Det er snart gått seksti år siden siden staten Israel ble opprettet, og i lys av dagens situasjon dere nede, burde ethvert tenkende menneske forstå at noe må være galt. Det er ikke noe galt med løftene og profetiene; det er tolkningen og anvendelsen det er noe galt med.

- Først og fremst skal vi merke

for dem» (Akiva Orr: *The UnJewish State*, s. 6).

Dette står det ingen ting om i profetiene. Det står derimot at det er Gud selv som vil samle sitt folk i de siste dager. Det står ingen ting om verdslige sionistbevegelser som ikke engang tror på Guds eksistens, og at det var disse som skulle oppfylle Bibelens profetier, selv ikke «i Guds forsyn og ledelse», som noen hevder.

- Staten Israel er en sekulær/ateistisk stat som ble grunnlagt på rent politiske motiver, en nasjon der det er forbudt å forkynne Guds ord og budskapet om frelsen gjennom Jesus Kristus. Dette står det ingen ting om i profetiene.

- Staten Israel har i løpet av femti år utviklet seg til en førende terrornasjon med et internasjonalt etterretningsnettverk (Mossad) som foretar likvideringer hvor som helst i verden av politiske opponenter og andre som jødestaten betrakter som «farlige» for deres politikk. Det står ingen ting om dette i profetiene.

- Staten Israel har i løpet av femti år samlet det største arsenal av masseødeleggelsesvapen i Midtøsten, også kjernefysiske, som utgjør en trussel mot verdensfreden. Dette står det ingen ting om i profetiene. Det står ingen steder at det samlede

I august 2005 skal «den hellige stad» være vertsby for den store, internasjonale homo-paraden. i ti dager blir «den hellige fredsby» et veritabelt Sodoma. Les nøye Åp 11,8

oss at sionistbevegelsen som begynte i det 18. århundre og kulminerte med opprettelsen av staten Israel i 1848, var verdslig. Gud var ikke med i sionistenes rådslagninger og planer bak kulissene.

«Sionismen tror ikke på Guds eksistens. Bevegelsen var verdslig og ikke religiøs. . . . Sionismen lærer at jødene må handle på egen hånd for å skape seg en sionistisk stat i stedet for å vente på at Gud skal gjøre det

Israel skulle utvikle seg til en rasisistisk militærstat av format med store lagre av djevelske våpen etter at Gud hadde ført dem tilbake til Løftets Land.

- I august i år (2005) skal Jerusalem være vertsby for den store forsamling/parade av lesbiske/homoseksuelle personer fra hele verden, og det på en måte som vil «fange verdens oppmerksomhet». Det står ingen ting om at Jerusalem skulle

være samlingspunkt for Sodomas synder etter at Gud førte sitt folk tilbake til Løftets land.

- Tilstanden er etter hvert blitt svært betent i denne staten, og mange jøder ønsker å flytte ut derfra og dit de kom fra hvis de hadde anledning. Enkelte analytikere sier at det «lukter borgerkrig». Hvor står det at det ville bli fare for borgerkrig etter at Gud hadde ført sitt folk tilbake til Løftets land? Hvor står det at mange av dem som Gud førte tilbake dit, ønsket seg vekk etter en tid på grunn av all ufreden der? Dette står det ingen ting om i profetiene.

Når skal kristenfolket ta til vettet mht denne israelgalskapen og lese Bibelen som den står? «Dere farer

slag til fremmede» (. . . og mennesker av fremmed ætt drar de inn i landet i mengde» (1930-overs., Es 2,5–6)

Vesten opplever i dag en bølge av trolldomskunster og New Age-hedenskap («Østerlands kunster»). Vi har sett hvordan Harry Pottergalskapen sprer seg som ild i tørt gras, ikke bare i Vesten, men også i Østen og Den tredje verden. Det er mange naive mennesker som ikke forstår hva dette egentlig dreier seg om. De tror i sin blindhet at det hele er uskyldig barne/ungdomslitteratur. De forstår ikke at det er en lek med mørkets krefter. «Ringenes Herre» er et annet umåtelig populært skudd på den okkulte stammen. Samfunnet oversvømmes av okkulte bøker og

Disse statsledere planlegger sine viktige politiske utspill på verdensarenaen i samsvar med okkulte prinsipper, datoer og tallverdier. All denne trolldomskunsten i form av litteratur, filmer og annen påvirkning stammer fra mørkets makter, og programmerer unge mennesker til å bøye seg for Antikristen når han kommer. Det er ikke for mye sagt at vi opplever i dag en okkult bølge, det florerer av hekser, satanister og New Age-tilhengere. Den vestlige verden er virkelig full av «Østerlands kunster».

Det moderne Israel «gir håndslag til fremmede» («mennesker av fremmed ætt drar de inn i landet i mengde» (norsk 1930); «de har fellesskap med de fremmedes barn» (norsk King James)). Ingen kan nekte for at nettopp dette er trenden i dagens vestlige samfunn, som opplever en masseinnvandring fra Den tredje verden. Dette fører til en kulturblanding som er et sikkert tegn på sivilisasjoners forfall, økende kriminalitet, økonomiske belastninger på befolkning av landets egne borgere som har bygget opp velstandssamfunnet, samt innblanding av hedenske religioner i det kristne samfunn. Innvandrere får privilegier og økonomisk støtte landets egne borgere bare kan drømme om.

Alt dette er anstøtelig i Guds øyne, tordner profeten.

Moderne avguder

«Deres land ble fullt av sølv og gull, og det er ingen ende på rikdommene.

Den okkulte bølgen og New Age som overskyller Vesten, er grunnfestet i Østens mystikk og hedendom. Her er en skildring av den hinduistiske treenighet Brahma, Vishnu og Shiva, utkrystallisert som en kvinnelig guddom. Det er betegnende at fenomenet med kvinneprester følger i kjølvannet av denne og annen hedenskap, der kvinneprester har vært vanlig fra oldtiden. Disse ubibelske fenomenene har samme kilde og opphav, enten man vil eller ikke. Det er et faktum

vill, fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft» (Matt 22,29).

Okkult bølge

«Jakobs hus! Kom, la oss vandre i Herrens lys! Du har forkastet ditt folk, Jakobs hus, fordi de er fulle av Østerlands kunster og spår av skyene som filistrene, og gir hånd-

New Age-litteratur; det blir opprettet «spiritistkirker» og hekseskoler, også her i Norge. Det er okkultismens blomstringstid. Man konferrerer med horoskoper, og statsledere rådfører seg med sine personlige astrologer. En rekke statsledere i Vesten er medlemmer av sataniske selskaper og frimurerlosjer. Enkelte er sågar «hekser» og «trollmenn».

Lystbåter — statusleketøy for de rike

Landet ble fullt av hester, og det er ingen ende på deres vogner. Deres land ble fullt av avguder, de tilber sine henders verk, det deres fingrer har laget.» (v. 7–8.)

Det er ikke i første rekke heden-

Skyskraperne — «høye tårn» — preger bildet i mange moderne storbyer. Men de skal alle falle på Herrens vredesdag

ske avguder av tre og stein profeten beskriver her, men det er derimot en slående karakteristikk av Vestens velstands- og overflodssamfunn, den materialistiske kultur der det «ingen ende er» på «hester» og «vogner»

Det er ikke mange som har råd til slike prestisjebetonte luksusbiler til flere millioner. Men noen har, og de er et formidabelt statussymbol som vekker hjertets stolthet

(moderne biler) som «landet ble fullt av». Denne materialistiske kultur har ført til et moderne avguderi, ikke med avgudsstøtter som i oldtiden, men med «ting», «sine hendes verk, det deres fingre har laget.» Det ene statussymbolet overtar etter det andre. Den høyteknologiske flodbølge — «sine hendes verk, det deres fingre har laget» — oversvømmer i dag verden, både til godt og ondt. For mange blir dette en snare og en kilde til stort tids- og pengeforbruk. Det høyteknologiske velstands-

samfunn er blitt endetidens avgud. Og Mammon og materialismen går hånd i hånd.

Ydmykelse

«Og mennesket blir bøyd, og mannen ydmyket — tilgi dem ikke! Gå inn i fjellet og gjem deg i støvet for Herrens gru og for hans høyhets herlighet! Menneskets stolte øyne blir ydmyket. Menneskets stolthet blir bøyd, og Herren alene er høy på den dag. For Herren, herskarenes Gud, har satt en dag til dom over alt stolt og høyt og over alt opphøyet, så det blir ydmyket, både over alle Libanons sedrer, de høye og opphøye, og over alle eikene i Basan, og over alle høye fjell og over alle stolte høyder, og over hvert høyt tårn og over hver fast mur, og over alle Tarsis-skip og over alle lystbåter.» (v. 9–16.)

Gud har fastsatt en tid da han vil tukte menneskets stolthet, arroganse og overmot. Legg merke til uttrykket «lystbåter». Det er ikke alle som har råd til slik luksus, men noen har det, og stoltheten over å ha noe ikke andre har, gir seg til kjenne hos de velsituerte i samfunnet. Det er statussymbolene som moderne mennesker driver avguderi med.

Vi leser i mediene om alle de «nyrike»: «Slik er de nyrikes palasser», og at de ikke er redde for å vise

frem sin luksus, og de er de nok sikkert ikke, der stoltheten råder. Men Gud vil gjøre ende på alt dette.

«Og menneskets overmot blir bøyd, og menneskets stolthet blir ydmyket, og Herren alene er høy på den dag. Og avgudene — med dem er det helt forbi. Folk skal gå inn i fjellhulene og i jordens kløfter for Herrens gru og for hans høyhets herlighet, når han reiser seg for å forferde jorden. På den dag skal menneskene kaste sine guder av sølv og gull, som de har laget for å tilbe dem, bort til muldvarpene og flaggermusene, og gå inn i fjellkløftene og i berghulene for Herrens gru og for hans høyhets herlighet, når han reiser seg for å forferde jorden. Hold da opp med å stole på mennesket, som bare har en pust i sin nese. Hva er han å akte for?» (v. 17–22.)

Gud vil gjøre ende på materialismens avguderi og den stolte, hovmodige, arrogante holdning som preger den siste tid. Verdenssamfunnet kollaberer, penger blir verdiløse, og de som har investert sine penger i gull og diamanter oppdager til sin forskrekkelse at de har tapt alt de eier og har.

Høyteknologi og sofistikert elektronikk er til liten hjelp når Herren

Den tid er ikke langt borte da pengene blir verdiløse. Den som ikke har gjort sine investeringer i Den himmelske bank, er da ille ute

«reiser seg for å forferde jorden.» Da blir menneskenes stolthet og overmot lagt i støvet.

Undertrykkelse

«Herren trer fram for å føre sak, og han står der for å dømme folkene. Herren går til sak mot sitt folks eldste og dets stormenn: Dere har plyndret vingården! Dere har rov fra de fattige

Det er nok mange som skulle ønske de hadde denne samlingen med gullbarrer og -mynter. Men de skal bli verdiløse, og de som har samlet dem, har ikke annet valg enn å kaste dem til «muldvarper og flaggermus». Denne rikdom kan ikke berge menneskene på Herrens dag

i husene hos dere! Hvordan kan dere trække mitt folk ned og knuse de fattiges ansikter? sier Herren Herren, hærskaernes Gud.» (v. 13–15.)

Dette beskriver til fulle dagens velferdssamfunn der de rike får gevinsten på bekostning av de fattige, dvs. de svakerestilte gruppene. Dette ser vi til stadighet under lønnsoppgjør, skattepolitikk etc. Vi ser hvordan de rike får alle fordeler på bekostning av de fattige. De rike får større skattelettelser, mens de svakerestilte gruppene i samfunnet blir avspist med smuler fra de rikes bord. Vi leser om banksjefer som får 90% lønnsøkning over en gitt periode, mens den jevne borger — samfunnets slitere — bare fikk 36% økning i sin lønn over samme periode. Denne blodige urettferdighet er et tegn på de siste dager. Men Gud vil gripe inn mot denne undertrykkelsen.

«Og nå, dere rike! Gråt og klag over all den ulykke som kommer over dere! Rikdommen deres er råtnet, og klærne deres er blitt møllspiste. Deres gull og sølv er rustet bort, og rusten på det skal bli et vitnesbyrd mot dere, og den skal fortære deres kjød som ild. Dere har samlet skatter i de siste dager! Se, lønnen dere har holdt tilbake fra arbeiderne som har skåret åkrene deres, roper høyt, og ropene fra høstfolkene er nådd fram til

Herren Sebaots ører. Dere har levd i overdådighet og overflod på jorden. Dere har gjødd deres hjerter på slaktedagen. Dere har domfelt og drept den rettferdige, ingen gjør motstand mot dere» (Jak 5,1–6).

Grådige og maktgale globale krefter sørger for å tilvende seg nasjonenes naturrikdommer. Dette globale ranet skjer under dekke av «internasjonale avtaler», «traktater» etc. Alt skjer bak folkets rygg, og det er de som blir de skadelidende mens pampene mesker seg med folkets penger. En gjennomsnittslønnstaker arbeider ca. 9 måneder av årets 12 måneder gratis for staten. Et enkelt regnestykke viser dette. La oss f.eks. ta en lønnstaker som tjener 200 000 kroner i året (lavtlønnet). Av dette går ca. 30% bort i inntektsskatt. 30% av 200 000 utgjør 60 000 kroner pr. år til statskassen. Dette blir i gjennomsnitt 5000 kroner pr. mnd. Lønnstakeren som arbeider i sitt ansikts sved sitter da tilbake med en gjennomsnittlig netto månedsinntekt på 11 800 kroner. Ganger vi dette med åtte, får vi ca. 94 400 kroner. Dette er lønnstakerens nettoinntekt på åtte måneder. Skatetrekket var 60 000 kroner. I tillegg er det over 500% avgift på bensen. En full tank i uken tilsvarer en avgift til staten på 21 000 kroner i året.

I tillegg kommer moms på mat. Et konservativt anslag tilsier 13 000 kroner pr. år i moms på matvarer. I tillegg kommer moms på strøm, ca 3000 kroner pr. år (konservativt), samt veiavgift på ca. 3000 kroner pr. år. Til sammen ca 100 000 kroner pr. år i moms og avgifter til staten. I tillegg kommer andre avgifter som bomringer, moms på porto etc. etc. Med andre ord: De årlige avgifter til staten til har spist opp ni måneders nettolønn! Sagt med andre ord: Den jevne arbeider betaler pr. år et beløp i skatter og avgifter til staten som tilsvarer ni netto månedslønninger! Tilbake sitter lønnstakeren som arbeidet i sitt ansikts sved for å holde samfunnet i gang, med tre måneders nettolønn til eget bruk (ferie etc.) Feriepenger kommer i tillegg.

Vi leser om kommuner som er konkurs, med opptil flere hundre millioner kroner i underskudd. Dermed blir det innskrenkninger, og det er alltid eldreomsorgen, skolene og de svakerestilte gruppene denne innskrenkningen rammer. Staten gir klar beskjed om at kommunene ikke får et øre mer. På samme tid reiser statslederne utenlands med fete milliardsjekker i lommen til «gebyrer» for de internasjonale/regionale organisasjoner som EU/FN, som er frontorganisasjoner for de globale banditter. Hvert år sender den norske stat ut av landet ca. 25 milliarder kroner til EU, FN og «utenlandshjelp». Dette beløpet alene kunne gitt et tilskudd på 58 millioner kroner pr. år til hver enkelt av de 435 kommuner i landet som sliter med store underskudd og må innskrenke. Og innskrenkningen rammer alltid de svakerestilte gruppene. Det er folkets egne penger de ledende politikere skalter og valter med etter som det passer dem, og det passer dem slett ikke å ivareta interessene til deres egne landsmenn som er melkekuene deres. Disse forholdene vil himmelens Gud bringe til en brå avslutning når tiden er inne. *«Se, lønnen dere har holdt tilbake fra arbeiderne som har skåret åkrene deres, roper høyt, og ropene fra høstfolkene er nådd fram til Herren Sebaots ører.»*

Tross mot Gud

«Når en da tar fatt på en annen i hans fars hus og sier: Du har en kappe, du skal være vår høvding, og denne ruinen skal være under din hånd! — så skal han samme dag svare og si: Jeg vil ikke være lege! I mitt hus er det ikke brød og ingen klær! Dere skal ikke sette meg til høvding over folket! For Jerusalem snubler, og Juda faller, fordi deres tunge og deres gjerninger er mot Herren. De trosser hans herlighets øyne» (v. 6–8).

Menneskes frekkhet og ugudelighet sprenger i dag alle grenser. Vi ser hvordan den religiøse verden er på vikende front mot ugudelighetens strøm. Det harseleres med bibelske emner. Det produseres filmer som fremstiller Jesus Guds Sønn som homoseksuell som har omgang med sine disipler. Denne frekke gudsbespottelse skjer i såkalte «kristne nasjoner»! Nasjonene fører en politikk som utplyndrer folket og tilgodeser de rike og velstående. Mange politikere fører en kristen bekjennelse, men trosser himmelens Gud med sine handlinger.

«Landet er fullt av blodskylt, byen er full av urettferdige dommer. For de sier: Herren har forlatt landet, Herren ser det ikke» (Esek 9,9). Rettsapparatet tilgodeser i dag urettferdigheten. Dette ser vi til stadighet. Mordere og forbrytere får i dag minimale straffer. Det er nesten verre i dag å stjele et ørneegg eller skyte en ulv enn å drepe et menneske.

«Derfor er retten blitt holdt tilbake, og rettferdigheten står langt borte. Sannheten har snublet på tingstedet, og det rette kan ikke finne inngang. Sannheten ble borte. Den som holdt seg fra det onde, ble plyndret. Herren så det, og det var ondt i hans øyne at det ikke var noen rett» (Es 59,14–15).

Salmisten beskriver den tilstand som skal prege de siste dager, for ordene er myntet på den tid:

«Du hevners Gud! Herre, du hevners Gud, åpenbar deg i herlighet! Reis deg, du jordens dommer! La gjengjeldelse komme over de stolte! Hvor lenge skal de onde, Herre, hvor lenge skal de onde fryde seg?

De spruter ut en strøm av ord, de fører frekk tale. Alle de som gjør urett, taler store ord. Ditt folk, Herre, knuser de, og din arv plager de. Enken og den fremmede slår de i hjel, farløse myrder de. Og de sier: Herren ser det ikke, Jakobs Gud gir ikke akt» (Sal 94,1–7).

Mange statsledere tror ikke på noen Gud i det hele tatt, mens andre skjuler urettferdigheten bak en kristen kappe. Deres handlinger og politikk roper ut deres tross mot Gud: «Herren ser det ikke».

Men gjengjeldelsens dag vil komme, og den er ikke langt borte, da de undertrykte skal få sin rett.

Sodomas synder

«Uttrykket i ansiktene deres vitner mot dem. Om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma, de skjuler den ikke. Ve deres sjeler, for de volder seg selv ulykke!» (v. 9).

Det er her snakk om spesielle

natt? Før dem ut til oss så vi kan ha omgang med dem.»

Dette er også fremtredende trekk ved dagens vestlige kultursamfunn, som opplever en homoseksuell revolusjon. Homofile/lesbiske personer paraderer i dag åpenlyst i gatene. «Om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma, de skjuler den ikke.» Man finner «ekteskapsannonser» for homoseksuelle/lesbiske par i dagsavisene, det forekommer store «homomarsjer» i mange større byer rundt om i verden, der hundretusener av homoseksuelle/lesbiske personer deltar. Det ordineres homofile/lesbiske prester og «prestinner» i kirkene, etc. etc. etc. «Om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma.» Den internasjonale forening for lesbiske, homoseksuelle, og biseksuelle personer (Inter Pride) har vedtatt at den store, årlige forsamling og parade for slike personer skal holdes i «Den hellige by», Jerusalem. Denne begi-

Fra en homo-parade i Amsterdam

synder menneskene praler åpenlyst med, og ikke skjuler: de samme synder folket i Sodoma var besatt av. Ifølge 1 Mos. 19,4–5 dreide det seg om homoseksualitet: «Før de ennå hadde lagt seg, kom byens folk, mennene i Sodoma, unge og gamle, hele folket fra alle kanter og omringet huset. De ropte på Lot og sa til ham: Hvor er de menn som kom til deg i

venheten vil samle tusenvis av mennesker i Jerusalem «på en måte som vil fange verdens oppmerksomhet», heter det i deres kommuniqué (www.gay.org.il/joh/eng/WPJ.htm). Det er virkelig som profeten tordner: «Om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma, de skjuler den ikke.»

Ordinasjon av kvinner til prester («prestinner») er et kapittel for

Fra en homo-parade. Gråtonebildet yter ikke bildet full rettferdighet. Mannen er malt i regnbuefargene. Vil noen virkelig hevde at slike frastøtende scener der man «taler åpent om sin synd, som folkene i Sodoma» bærer himmelens anerkjennelse. Det er mange som mener nettopp det!

seg. Denne ubibelske, men svært så hedenske praksis har gått hånd i hånd med den okkulte bølgen, feminismen og den homoseksuelle revolusjon. Disse samfunnsnedbrytende kreftene har gjennomsyret dagens samfunn, og kristenheten har ikke sluppet unna, men vært på vikende front for ikke å miste popularitet. Vi opplever hvordan prester og biskoper som nekter å ordinere homofile prester blir hudflettet og kritisert av mennesker som ikke tar Bibelens ord høytidelig.

«For Gud sparte ikke de engler som hadde syndet, men styrtet dem ned i avgrunnen, der de blir holdt i varetakt i mørkets huler inntil dommen.

Han sparte heller ikke den gamle verden, men bevarte rettferdighetens forkynner Noah — selv den åttende — den gang han førte vannflommen over de ugudeliges verden. Og han la byene Sodoma og Gomorra i aske og fordømte dem til undergang, og satte dem til et forbilde på de ugudelige i framtiden. Han fridde ut den rettferdige Lot, som ble plaget ved de lovløses skamløse ferd — for den rettferdige som bodde blant dem, led dag for dag pine i sin rettferdige sjel ved de lovløse gjerninger han så og hørte» (2 Pet 2,4–8).

Apostelen kaller Sodomas synder «de lovløses skamløse ferd», og forteller at Gud satte disse ugudelige

Fra en annen homo-parade. Hvordan betrakter en ren og hellig Gud slike motbydelige scener?

byene som eksempler og forbilder på de ugudelige i framtiden.

«Om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma, de skjuler den ikke». Dette er trenden i dagens samfunn. Hvem kan nekte for det? Skal vi da ikke være som den rett-

I 2004 marsjerte en mengde homoseksuelle politifolk gjennom Londons gater til stor forargelse for mange kristne. «Om sin synd taler de åpent»

ferdige Lot, som «ble plaget ved de lovløses skamløse ferd», og som «led dag for dag pine i sin rettferdige sjel ved de lovløse gjerninger» han så og hørte? Hva ser vi, og hva hører vi i dagens vanartede og ugudelige sam-

Afrikansk prestinne. Dette fenomenet har sinne røtter i oldtidens hedenskap og er i strid med Bibelens lære

funn? Postkassene oversvømmes av reklame, hvorav mye er rett og slett mykporno forkledd som «reklame». Lett påkledd og halvnakne kvinner som ville fått våre besteforeldre til å rødme og vende seg bort, er i dag vanlig. Ikke mange reagerer; synden har gjennomsyret samfunnet, og mange er blitt sløvet av den konstante påvirkning av umoral og synd. Dette er i høy grad urovekkende.

Kvinner og barn

«For se, Herren, herskarenes Herre, tar bort fra Jerusalem og Juda støtte og stav, hver støtte av brød og hver støtte av vann, helt og krigsmann, dommer og profet, spåmann og eldste, hovedsmann over femti og hver høyt aktet mann, rådsherre og dyktig håndverker og kyndig åndemaner. Jeg vil sette gutter til styrere over dem, og viltre barn skal herske over dem.» (Es. 3, v. 1–4.)

«Si at det går den rettferdige godt! For han skal ete frukten av sine gjerninger. Ve den ugudelige! Det skal gå ham ille. For det hans hender har gjort, skal bli gjort mot ham selv. Mitt folks herskere er barn, og kvinner råder over det. Mitt folk! Dine førere er forførere. Den vei du skal gå, har de ødelagt.» (v. 10–12.)

Trenden i dagens vestlige kultursamfunn er å få stadig flere kvinner

inn i ledende stillinger i politikk, industri og andre. Denne upassende kvinnelige prominens er anstøtelig i Guds øyne, derfor denne refselse. Det er Bibelen som påpeker dette, ikke artikkelforfatteren. Vi ser også stadig flere ungdommer som knapt er blitt voksne som blir valgt inn på Stortinget. Det er en trend som går ut på at stadig flere ungdommer som knapt er blitt voksne, skal ha sete i nasjonalforsamlingene, og dermed ha del i landets styre og stell! «Mitt

Feminist-logo. Feminismen går hånd i hånd med den okkulte bølgen og er en av de mest destruktive bevegelser i samfunnet

folks herskere er barn». Denne trenden er anstøtelig i Guds øyne, og er symptomatisk for tidens frafall.

«Kvinnefrigjøringen» i tidens samfunn løper løpsk og er ute av kontroll! Det er snakk om å opprette politiske partier, «Kvinnepartiet», som vil bestå utelukkende av kvinner. De prinsipper Gud har nedlagt i sitt Ord blir ansett for fossilt materiale, «rariteter fra oldtidens mørke», «vi lever da tross alt i en opplyst tidsalder», blir det hevdet. Men Guds Ord sier at menneskene i de siste dager lever i mørke, og i en dobbelt betydning, ikke bare fysisk, men også åndelig:

«Se, mørke dekker jorden, og det er belgmørke over folkene. Men over

deg skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet åpenbare seg» (Es 60,2).

Det er stort mørke over menneskene i endens tid fordi de ikke kjenner Guds Ord, og mange bortforklarer Bibelen og kaller den en «oldtidsrelikt». Beklageligvis er mange religiøse ledere med i denne dansen for ikke å miste sin popularitet. Det er ikke «in» å etterkomme påbudet i Esaias 58,1: *«Rop av strupen, spar ikke! Oppløft din røst som en basun og forkynn for mitt folk dets overtrødelse og for Jakobs hus dets synder!»*

Gjør man det, kan det koste både karriere og levebrød på grunn av motstanden og presset fra tidens ugudelighet. Men Guds Ord har følgende å si om de som neglisjerer Guds ordre til vekterne i den siste tid: *«Israels vektere er blinde alle*

TV-apparatet er et overmåte kraftig medium til å hjernevaske og programmere store deler av befolkningen

sammen, de vet intet. Alle sammen er de stumme hunder, som ikke kan gjø. De ligger og drømmer og liker å sove» (Es 56,10).

«Mitt folk går til grunne fordi det ikke har kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg, så du ikke skal tjene meg som prest. Du glemte din Guds lov, derfor vil også jeg glemme dine barn. Jo flere de ble, dess mer syndet de mot meg. Deres ære vil jeg skifte om til skam. De lever av mitt folks synd, og lengter etter deres misgjerning. Derfor skal det gå med presten som med folket. Jeg vil straffe ham for hans ferd og gi ham gjengjeld for

hans gjerninger. De skal ete og ikke bli mette. De skal drive utukt og ikke utbre seg. For de har holdt opp å akte på Herren» (Hos 4,6–10).

Folket går til grunne fordi de ikke har kunnskap. Det er som Jesus sier: «Dere farer vill fordi dere ikke kjenner Skriftene, heller ikke Guds kraft» (Matt 22,29). TV og andre medier, samt den kulørte presse og annet oversvømmer de tusen hjem med sitt avfall, mens kunnskapen om Guds Ord er på et lavmål. Mange følger prinsippet: «Det som er synd for deg, trenger ikke være synd for meg». Normoppløsningen er uhyggelig; mange betrakter Bibelen som en oldtidsrelikt, en fossil bok som er verdiløs som normskaper i tidens «opplyste kultursamfunn». «Det er andre tider i dag», blir det hevdet. Ja, det er det, og Bibelen beskriver disse «andre tider», endens tid, i svært skarpe ordelag. Det er frafaltets tid, da lys blir gjort til mørke, og mørke til lys. Når menneskene faller fra Gud og vraker hans undervisning og formaning, følger anarki og kaos. Det er «synsesamfunnets» blomstringstid: «Jeg synes, og jeg mener». Det er ikke snakk om hva vi synes og mener. Når Herren har talt, så er det vår plikt å godta hans ord. «For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren» (Es 55,8).

Det er ikke artikkelforfatteren som tordner disse ordene, det er Gud i himmelen som refser Israels folk i de siste dager for deres frafall! Disse ordene faller tungt for brystet for mang en moderne og «frigjort» Evadatter, men den som har innvendinger, bør lufte sin indignasjon overfor himmelens Gud. Det er hans ord, og ikke mine! Bibelens normer er i dag gjenstand for forakt, selv fra kristenhold.

«Og Herren sa: Fordi Sions døtre er overmodige og går med kneisende nakke, lar øynene løpe omkring, går og tripper og klirrer med sine fottringer, derfor skal Herren gjøre hodet skurvet på Sions døtre, og Herren skal avdekke deres nakenhet.» (v. 16–17.)

Hva annet beskriver «kneisende nakke» enn stolthet, hovmot og

arroganse, et produkt av dagens kvinnelige prominens og «kvinnefrigjøring». Aviser og medier formidler denne glorifisering av kvinnen, og feministisk litteratur og propaganda har satt griller i hodet på mang en ung kvinne som rent glemmer sin kvinnelige verdighet og den opphøyde stilling Gud har satt henne til — som familiens dronning.

Bibelens ord er klare på dette punktet, men slik er ikke trenden i

Menneskene går til grunne fordi de mangler kunnskap, sier Guds Ord

disse vanartede tider. Den radikale «kvinnefrigjøring» og maskuliniseringen av kvinnen er et av de mest destruktive fenomener i endens tid fordi den retter sine angrep på de tradisjonelle, bibelske familieverdier og samfunnsnormer. Vi ser dens onde og beske frukter overalt i dagens samfunn.

Noe bedre fatt er det ikke med de unge menn, som har mistet sin maskulinitet og blitt «feminisert». Samfunnet er blitt snudd på hodet, og lys er blitt til mørke og mørke til lys; tradisjonelle normer har veket plassen for radikale ideologier som alle har sitt utspring hos mørkets makter. Hensikten er å ødelegge Guds Israel og gjøre dem til slaver under sitt redselsherredømme (Den nye verdensorden/Antikristens rike) i endens siste tid. Hvor viktig er det ikke at vi kjenner Skriftene for ikke å bli ført vill; hvor viktig er det ikke å kjenne tidenes tegn og være på vakt mot de ødeleggende krefter og påvirkninger som dagens samfunn overskylls av!

Til slutt skal vi la disse ordene fra Herrens munn synke inn i vårt sinn: «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme

seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt» (Es 55,6–7).

FINIS

«*F*or hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel? (Matt 16,26.)

Ja, hva kan et menneske gi i vederlag for sin sjel? Et menneske har alt å vinne eller alt å tape. Når det gjelder frelsen er det ingen middelvei. Det er enten frelse og evig liv eller evig fortapelse.

Jordisk gods og gull er av ingen verdi i evighetsperspektiv. Det samme gjelder makt, ære og prestisje. Alt dette er forgjengelig og bidrar ikke til å høyne mennesket på det åndelige plan.

Langt bedre enn jordiske skatter som er både usikre og forgjengelige, er investeringene i Himmelen Bank. Den er både tyverisikker og uangrikelig for rust og møll. Og renten investoren får på sin investering der, overgå våre vildeste fantasier. Innskuddet er troen på Jesus og ham korsfestet; troen på at han er vår personlige frelser. Renten som denne banken kan tilby, er frelse og evig liv. Hva mer kan et menneske forlange?

Så får vi følge Jesu råd og gjøre de rette investeringer:

«*Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler. Men samle dere skatter i himmelen, der verken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler. For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være» (Matt 6,19–21).*

—ÅK

Ved Kristus alene Ved nåde alene

J Sann religion kontra falsk religion

D. Ford

eg vil nå tale til dere som om det var siste gang — som om det var en døende mann som taler til sine medreisende. En ting er helt på det rene: døden er en realitet. Men Skriften tilføyer også noe annet som er helt uunngåelig: «Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom» (Heb 9,27). Hvordan skal det gå med oss på den store dagen? Det er helt vanlig at den jevne mann og kvinne stiller spørsmålet: «Hvor

vil vi være om hundre år, og hvordan vil det være fatt med meg?»

Svaret på disse viktige spørsmålene finner vi ikke ved vår fornuft, våre evner, hos styresmaktene eller hos vitenskapen. Svarene finner man utelukkende i Evangeliet.

Hva er Evangeliet? Det er ikke et råd, noe i likhet med: «Her finner du svaret på hvordan du kommer til himmelen ved løfte deg selv etter håret». Det er heller ikke gode meninger, f.eks.: Hvordan du kan bli frelst hvis du forstår alle disse læresetningene og går i den riktige menighet.

Evangeliet er de gode nyheter. Det er nyheter om noe som er skjedd. Det dreier seg om noen andre. Evangeliets gode nyheter er at Guds Sønn tok vår natur for å betale den gjeld vi hadde for å kunne oppnå rettferdighet, og for å fjerne hindringene mellom jorden og himmelen.

De gode nyheter er at alt som er nødvendig for vår frelse allerede er blitt skaffet til veie, og det som gjenstår for oss, er å ta imot den. Det er det ordene fra Golgatas kors betyr: «Det er fullbrakt!» Jesus ble behandlet som vi fortjener for at vi kan bli behandlet som han fortjener. Det er nettopp det Joh 3,16 sier.

Bare to religioner

Det finnes, og har alltid vært bare to slags religioner her i verden. Den mest populære er den som går ut på at menneskene hele tiden skal prøve å gjøre seg gode nok til at Gud skal akseptere dem. Denne religionene forkynner: «Vær hellige, og Gud vil elske deg».

Men Evangeliets sanne religion forkynner: «Denne mann [Gud-mennesket Jesus] tar imot syndere» (Luk 15,2). Gud «rettferdiggjør den ugudelige» (Rom 4,5), for Jesus går inn for å være gjest hos de som bekjenner å være syndere (Luk 19,7).

- Falsk religion legger vekten på lov og gjør mindre ut av kjærlighet.
- Sann religion legger vekten på kjærlighet og gjør mindre ut av lov.
- Den første vektlegger hva Gud krever av oss.

- Den andre vektlegger hva Gud har gjort for oss.
- Den ene religionen vektlegger alt på Jesus som vårt eksempel.
- Den andre religionen vektlegger Jesus som vår stedfortreder og representant.
- Den ene er en religion som fører til trelldom, fortvilelse og død.
- Den andre er en religion som fører til glede, frelse og evig liv.

Skriften sier at vi ble alle ført i ødeleggelse uten å ha bedt om det, og at vi dermed nedarvet en syndig natur. Men Evangeliet lærer at at vi alle ble frelst uten selv å ha bedt om det gjennom Jesu forsoningsverk. (se 2 Kor 5,14–21; Rom 5,10, Rom 5,18–19).

Korsfestet med Jesus

De gode nyheter er at våre synder ble korsfestet med Jesus og naglet til korset. Derfor har ikke Loven mer makt til å fordømme oss enn den har til å fordømme Jesus.

Hvis vi ikke kan se vår fullstendige død i ham, vil synden herske i oss. Ingen synd kan bli korsfestet hverken i hjerte eller atferd uten at den først er blitt tilgitt i bevisstheten gjennom Jesu dyrebare blod. Når syndens skyld ikke blir fjernet, kan syndens makt heller ikke bli underkuet. Det er bare etter at vi har fått syndenes tilgivelse at synden slutter å herske i oss (Rom 6,14). På grunn av korset, kan «den som ønsker det» komme og bli regnet som rettferdig, for «all synd og spott skal menneskene få tilgivelse for» (Matt 12,31). «Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

Vi blir frelst ved nåde alene som vi mottar gjennom troen (tillit) alene på grunn av Jesu Kristi gjerning alene som kommer til uttrykk i den eneste ufeilbarlige sannhetsforkynner: Guds Ord alene.

I det øyeblikk vi tror, blir Jesu fullkomne rettferdighet tilskrevet oss, og den blir værende hos oss hele livet hvis vi — til tross for hundrevis og tusenvis av feilgrep — hele tiden fortsetter å se på ham.

På alle trinn i vår erfaring blir vi frelst ved troen alene, selv om den tro som frelser ikke står alene. Vi blir ikke frelst på grunnlag av tro +

gjerninger, men av en tro som gir seg utslag i gjerninger. For hele denne sannhet skal du sammenligne Gal 5,6; 6,15 og 1 Kor 7,19.

Selv på dommens dag vil vi bli frelst ved troen alene, selv om våre gjerninger vil vitne om hvor levende denne troen var, til tross for dens mange ufullkommenheter. Evangeliet er den søteste melodi som kommer fra menneskelige lepper: «de gode, glade, lykkelige nyheter som får et menneskes hjerte til å synge og føttene til å danse».

(Desmond Ford: *In Christ Alone, by Grace Alone, Proclamation*, Nov./Dec. 2004).

FINIS

Itempelet står en fariseer og ber: «Fariseeren stod for seg selv og bad slik: Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker: røvere, urettferdige, horkarer — eller som denne tolleren. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener» (Luk 18,11–12).

Med andre ord: Jeg har holdt alle budene, og jeg har gjort mange gode gjerninger, så jeg må da være selvskreven kandidat for rettferdighet og frelse.

Men borte i et hjørne sto en «synder» en toller. Han kunne ikke rose seg av noen gode gjerninger, men hans hjerte var med:

«Men tolleren stod langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig! Jeg [Jesus] sier dere: **Denne gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus, ikke den andre**» (Luk 18,13–14).

Så kom en annen mann til Jesus og stilte ham et spørsmål:

«Og se, det kom en til ham og sa: Mester, hva godt skal jeg gjøre for å få evig liv? Men han sa: Hvorfor spør du meg om det gode? Det er bare én som er god! Men vil du gå inn til livet, så hold budene! [tibudsloven]. . . Den

unge mannen sa da til ham: **Alt dette har jeg holdt**» (Matt 19,16–22).

Han trodde om seg selv at han hadde holdt budene, og utad var han derfor «ulastelig». Men det holdt ikke til å vinne rettferdighet, frelse og evig liv.

Det var to røvere som ble korsfestet sammen med Jesus.

Ingen av dem kunne skilte med gode gjerninger, tvert i mot. Heller ikke kunne noen av dem skilte av å ha holdt budene, tvert i mot. Men den ene ropte i sin sjelenød til Jesus, og det var ingen selvros av å ha holdt budene, ikke noe selvs kryt av gode gjerninger:

«Og vi med rette, for vi får det vi fortjener [dødsdom] etter våre gjerninger. Men han har ikke gjort noe galt. Og han sa: **Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike. Og han [Jesus] sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!**» (Luk 23,41–43.)

Den rike unge mannen hadde ikke troen på Jesus som Guds Sønn, Frelseren. Legg merke til at han bare kaller ham «Gode Mester», og Jesus refset ham for det. Røveren på korset sa bare: «Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike». Han forsto at Jesus var Guds Sønn, Frelseren, for han visste at han gikk til «sitt rike», han var klar over at han som hang ved hans side var i stand til å frelse ham.

Røveren hadde ingen gode gjerninger å skilte med, og ikke hadde han holdt budene. Men han ble frelst og arvet evig liv der han hang på korset i sine dødsvaler. Han ble frelst utelukkende, ene og alene ved troen på Jesus, Frelseren.

Derfor sier Bibelen: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at **hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv**» (Joh 3,16). Den som tror på ham, blir ikke dømt. Vers 18.

Amen!

—ÅK

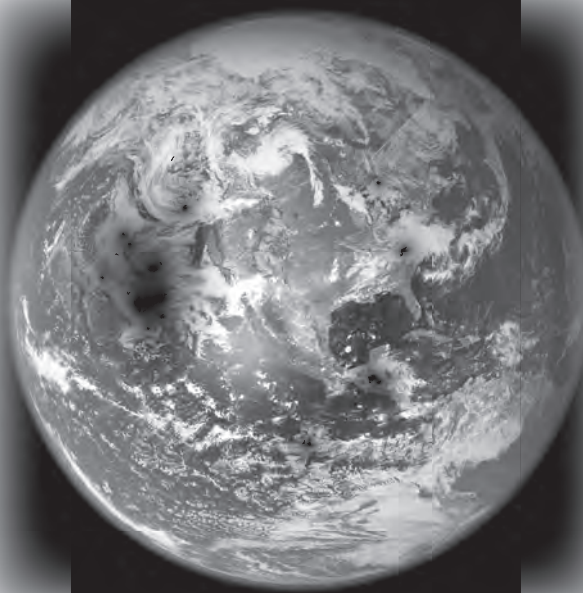
«Og havet er ikke mer»

I Åpenbaringen 21,1 står det om Den nye jord at «havet er ikke mer». Det kan vel ikke bety at Den nye jord er berøvet sine vannmasser? Det betyr trolig at fordelingen av vannmassene er annerledes enn på den gamle jord, der 70% av jordklodens overflate består av vann. Det vil bli en jevn fordeling av landmasser og vannmasser.

Etter at synden oppsto, skjedde det radikale endringer i skaperverket. Jorden var før skapelsen en «vannklode». Bibelen sier: «Og jorden var [ble] øde og tom, det var mørke over det store dyp, og Guds Ånd svevet over vannene» (1 Mos 1,2). «Og Gud sa: La det bli en hvelving midt i vannene, den skal skille vann fra vann. Og Gud gjorde hvelvingen og skilte vannet som er under hvelvingen, fra vannet som er over hvelvingen. Og det ble slik» (1 Mos 1,6–7). «Og Gud sa: La vannet under himmelen samles på ett sted, og la det tørre land komme til syne. Og det ble slik. Og Gud kalte det tørre land jord, vannet som var samlet, kalte han hav. Og Gud så at det var godt» (1 Mos 1,9–10).

Det var med andre ord en blanding av vannmasser (hav) og landmasser da Gud skapte liv på denne klode. Det var trolig en jevn fordeling, og muligens ikke så mye hav i forhold til land som vi har i dag. Slik blir det antakelig på den nye jord, da alt blir gjenopprettet til den tilstand jorden befant seg i før syndefallet. Gud så da på det han hadde skapt og fant det «overmåte godt» (1 Mos 1,31).

Etter vannflommen ble fordelingen av hav- og landmasser radikalt endret. Dette var også et Guds

Å. Kaspersen

forsyn, men det er ikke så mange som har reflektert over det. De 70% havmasser vi har i dag er faktisk jordklodens «filter», eller antiseptikum som gjør det mulig for liv å eksistere på vår klode. Hadde det ikke vært for saltvannet i havet, ville livet opphørt på kloden for lenge siden. Den ville blitt kvalt i sine forurensninger. Det er nemlig havet med sitt 3,5% saltvann som

renser og bevarer økosystemet; det er et antiseptikum der alle forurensningene fra menneskeheten blir absorbert og renset. Det salte havet som dekker 70% av jordens overflate, var en Guds forordning for å opprettholde økosystemet og livet på denne klode etter at synden kom inn.

Dette kan vi også se i syklusen: Vanndamp (destillert vann) stiger opp av havet, kondenseres til skyer, som igjen gir fra seg vannet i form av regn, med alle de atmosfæriske forurensninger. Dette samles på jordoverflaten i bekker og elver som renner ut i havet med alle forurensningene.

Havet gir igjen fra seg vannet i form av vanndamp som er renset for alle forurensninger, og syklusen fortsetter. Gud har tenkt på alt. Han er en ordens Gud, og vet hvordan han skal styre skaperverket og naturens orden, selv etter at synden oppsto.

Men i dag er også havet begynt å reagere på menneskenes galskap. Gud har satt en grense: Hit og ikke lenger, og det gjelder på mange forskjellige områder. Gud har sagt at menneskene ødelegger jorden, og at han vil ødelegge de som gjør det (Åp 11,18). Kloden har nådd sitt metningspunkt: Hit og ikke lenger.

FINIS

«**R**ens da deres sjeler i lydlighet mot sannheten til oppriktig broderkjærighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet! For dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir» (1 Pet 1,22–23).

Fordi kjærligheten til Guds barn er en frukt av, og et tegn på den nye fødsel, er formaningen om å vise denne kjærighet ikke myntet på

lenger lever i den daglige utøvelse av omvendelse og tro, syndens erkjennelse og den overskyggende nåde, begynner han også med det samme å bli kald mot brødrene og ser mer på deres feil enn på den nåde som bor hos dem. På denne måten oppfylles ordene fra Herrens munn: «Og fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærigheten bli kald hos de fleste.»

Hos brødrene er det mye

for meg at de inntar førsteplassen i hjertet. Dette viser seg ved at alle som er enige med meg på dette punktet — selv om de ikke lever i Kristus — blir meg kjærere enn de av Jesu venner som ikke er enige med meg om akkurat dette spørsmålet. Dette er meget betenkelig, og et fryktelig forhold.

Et trosspørsmål som kanskje et helt ubetydelig, blir tatt til hjertet av Kristi fiender, og dette spørs-

Broderkjærighet og meningsforskjeller

hvem som helst, men bare på gjenfødte kristne. Man må aldri prøve å formane «den som er født [bare] etter kjødet» til å elske dem som er «født av Ånden»! Det blir da et forgjeves arbeid å prøve å avskaffe det gamle fiendskapet mellom slangens ætt og kvinnens ætt. Når Herren kommer med sin formaning: «**Elsk hverandre inderlig**», så gjelder dette **de troende**. Selv om kjærigheten er født av Ånden i våre hjerter og vokser ved vår forening med Frelseren, så trenger den likevel — i likhet med alle Åndens frukter — å pleies og skjøttes. Derfor alle disse formaninger og oppmuntringer til å vise kjærighet vi finner i Skriften.

Om man mister kjærigheten til brødrene, er dette et stort tap og en stor fare. Og det er mange forhold som bidrar til å svekke denne kjærighet. Vår svorne fiende, som vet utmerket hva han har vunnet hvis han klarer å skille deg fra brødrethrenen, klekker alltid ut sine onde angrep på broderkjærigheten hos de kristne. I hjertene våre finner han mange slike midler. Men på samme måten som denne kjærigheten er en fremtredende frukt av et liv i Kristus, er den også alltid avhengig av dette liv. Så lenge jeg lever i en stadig utøvelse av omvendelse og tro, elsker jeg også brødrene.

Den vanligste årsaken til at kjærigheten til brødrene blir kald, er et svekket nådeliv. Når det verdslige sinn begynner å ta overhånd hos den kristne så han ikke

uforstand og annet som kan støte og svekke kjærigheten.

I tillegg kommer også meningsforskjeller som skiller brødrethrenen. Disse meningsforskjeller gjelder som oftest bare spørsmål av mindre betydning. I det store og hele er alle troende i verden enige. Men likevel kan enkelte uvesentlige spørsmål skape et dødelig sår hos kjærigheten. Dette skjer særlig på to forskjellige måter. Det ene er når jeg ikke kan forstå at en bror kan være en like redelig og benådet kristen selv om han ikke oppfatter alle punktene i Guds Ord, dvs. at jeg ikke forstår at det også blant dem som i visse spørsmål har andre meninger, også finnes troende Guds barn. Og da begynner jeg å fordømme alle som på enkelte områder har andre meninger enn jeg selv har. Slik fordømmelse vil alltid slokke kjærigheten.

En helt annen sak er det om jeg bare imøtegår den avvikende oppfatning eller refser en feil eller uforstandig oppførsel av min bror, på samme måte som Jesus refset Peter da denne grep til sverdet, og ved en annen anledning kalte ham «Satan» (motstander). En slik refselse kan alltid gå hånd i hånd med kjærigheten.

Men det er noe helt annet å fordømme den som har sin eneste trøst i Kristi blod, som er alt for ham. En slik handling er ikke i samsvar med kjærigheten, og bare dreper den.

Det andre er når visse strids-spørsmål blir så store og viktige

målet blir så viktig for meg at jeg viser mer varme og kjærighet mot dem bare fordi de forfekter dette spesielle punktet, enn jeg betrakter de søsken i Kristus som i likhet meg selv har fått en like dyrebar tro i rettferdigheten — «som vår Gud og Frelser Jesus Kristus gir.»

Når et menneske som er min Herres fiende, et menneske som ennå aldri har tenkt å søke sin forsoning og fred i Lammets blod, et menneske som ennå aldri har ligget som en fortapt synder ved Jesu føtter, men i stedet har trampet på Guds Sønn og foraktet paktens blod, blir meg kjærere enn en Jesu venn som i Lammets blod har alt, en som er et Guds barn og min evighetsbroder — er ikke dette et betenkelig og fryktelig forhold?

Og vitner ikke det om at det uvesentlige spørsmål som har vært årsaken til alt dette, er blitt viktigere for meg enn Frelseren fordi de brødre som er enige med meg i dette spørsmålet, er meg kjærere enn brødrene i Kristus.

Fordi det er så mange forhold som kan gjøre broderkjærigheten kald, hvor viktig er det da ikke å ta seg i vare og gi akt på de store og viktige grunnene vi har til å elske våre søsken i nåden!

Carl O. Rosenius (1816–1868): *Husandaktsbog, betraninger for hver dag i Aaret*. Bergen, 1920, lesning for 27. mai.

FINIS

Bibelens profetier (2)

Å. Kaspersen

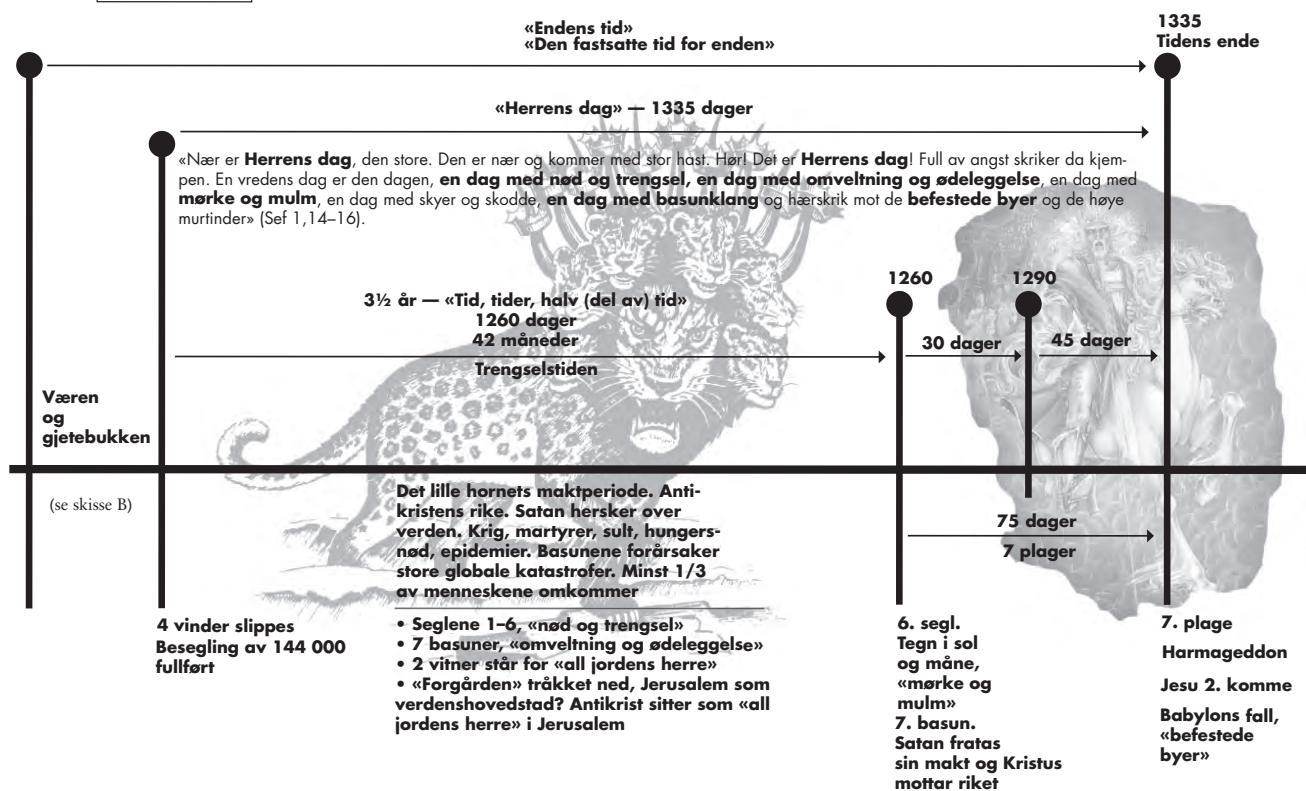
I vår serie om profetiene skal vi denne gangen se kortfattet på en mulig sekvens for de begivenheter som skal skje i endens siste tid.

Det er selvsagt mulig at jeg tar feil på enkelte punkter. En ting ser imidlertid ut til å stemme: Den siste store trengsel som både profeten Daniel (Dan 12,1) og Jesus taler om (Matt 24,21–29) faller under de syv seglene i Åp 6. Under det sjette segl, Åp. 6,12–14 finner disse begivenhetene sted: «Og jeg så da Lammet åpnet det sjette seglet — og se: Det ble et stort jordskjelv, og solen ble svart som en sekk av hår, og hele månen ble som blod. Og himmelens stjerner falt ned på jorden, som et fikenre kaster ned sine umodne fiken når det ristes av sterk vind. Og himmelen vek bort, likesom en bokrull som rulles sammen. Og hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sitt sted.»

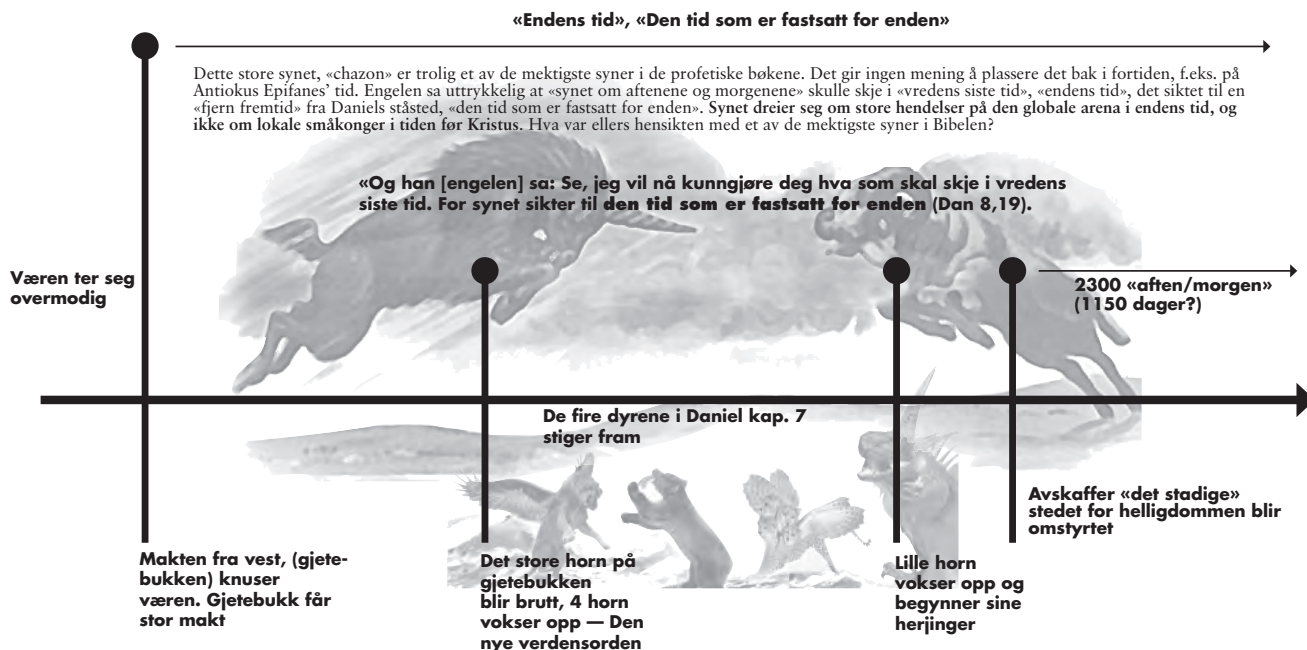
Og Jesus sier: «Men straks etter de dagers trengsel skal solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt skinn. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes» (Matt 24,29). Åpenbaringsboken sier at disse kataklysmiske begivenheter skjer under det sjette segl. Jesus sier at når disse kataklysmiske begivenhetene skjer, er trengselstiden forbi: «. . . straks etter de dagers trengsel.» Logisk nok faller da trengselstiden under seglene 1–6. Dette stemmer også med beskrivelsen av de fem første seglene: Hvit «hest» (Antikrist?), og under hans styre kommer de neste «hestene»: Rød, sort og gulblek. Under det femte segl roper alle martyrene. De fem første seglene beskriver en meget stor trengsel, med krig og blod-suygtelse, hungersnød, pest/epidemier og en forfølgelse av de kristne. Mange blir martyrer. Daniel 7 og Åp 13 sier at Antikristens regjeringsperiode blir på 3½ år. Dette er også rammen for trengselstiden.

Etter det sjette segl følger etter alt å dømme en kort periode (75 dager?) Det er trolig at det er iløpet av denne tiden at de syv siste plager blir utgytt, og at jordens statsoverhoder («konger») samles for å føre krig mot Jesus og hans hellige når han kommer. Under, eller etter den 7. plage kommer Jesus. Studer nedenstående skisse grundig. De 1260, 1290 og 1335 dager er beskrevet i Daniel kap. 12.

Skisse A

Skisse B

Bemerk at fokuseringspunktet — selve høydepunktet — i Daniel 8 er det lille horn og dets herjinger. Hvis vi forutsetter at det lille hornet i Dan 8 er identisk med det lille horn i Dan 7, og det er overveiende sannsynlig, så vokser dette hornet ut fra et av de fire hornene som vokste fram etter at det store hornet på gjetebukken ble brutt av. I Dan 7 vokser det lille hornet ut fra det fjerde dyret. Dette tilsier at de fire dyrene i Dan 7 dukker opp på verdensarenaen når de fire hornene vokser ut. Er da de fire horn identiske med de fire dyrene i Dan 7? Et av de fire horn må jo være identisk med det fjerde dyret fordi det lille horn vokste ut av disse.

Det er mange som spør: «Hvor befinner vi oss i dag?» Det er ikke lett å gi noe entydig svar på det. Men jeg, og andre med meg, tror med rimelig sannsynlighet at vi i dag befinner oss i begynnelsen av ovenstående skisse. Den gir en sekvens av begivenhetene i Daniels åttende kapittel. Daniel kap. 8 beskriver trolig en konfrontasjon «i vredens siste tid» mellom en makt fra Vest og makter i Midtøsten. Det er nettopp det som skjer i disse dager mellom USA («dens første», dvs. fremste konge) og dens allierte og Irak, med Iran og Syria som neste mål. Dette tilsvarer nøyaktig den geografiske beliggenheten til oldtidens Medo-Persia.

Men det store hornet, USA, blir brutt og ødelagt. Dette ser vi opptakten til i dag. Trolig blir det både økonomisk med dollarens fall og naturkatastrofer som nå truer supermakten. I dens sted vokser det opp fire horn (Den nye verdensorden?), og ut av denne kommer det lille horn. Væren og gjetebukken er egentlig perifere begivenheter i kapitlet. De fører fram til selve fokuseringspunktet: Det lille hornet og dets meritter.

Når det lille hornet (Antikrist) trer fram på verdensarenaen, begynner trengselstiden og de fem første seglene i Åp. 6. Det blir snakk om en tidperiode på 3½ år.

Det fjerde og ubeskrivelige dyret i Daniels kap. 7 beskriver antakelig «Den nye verdensorden». Vi leser at dette dyret skal bli et fjerde rike på jorden, og at det skal «sluke hele jorden, trække den ned og knuse den» (Dan 7,23). Det er ikke mulig å anvende disse versene bak i historien. De forgangne verdensrikene oppfylte bare deler av profetiene, som klart peker mot endens tid. Vi må ikke se bakover i historien for en oppfyllelse av alle disse profetiene, for da mister vi poenget og går glipp av den advarsel de har å meddele oss! Vi må ikke bli som de vantro fariseere som fikk denne refselsen av Jesus: «Himmelens utseende vet dere å tyde, men tidenes tegn kan dere ikke tyde!» (Matt 16,3.)

Begivenhetene i Daniel 7–12 beskriver begivenheter som skal skje i endens siste tid. Disse begivenhetene blir utbrodert i symbolspråk i nærmere detalj i Åpenbaringsboken. Og alt er relatert til det hele dreier seg om: Det lille hornets/Antikristens/Satans gjerninger, førførelser og forfølgelser i endens tid. Det er selve kulminasjonspunktet av det fiendskap og den strid mellom «kvinnens ætt» og «slangens ætt» som begynte i Edens hage. Det er overmåte viktig å forstå dette poenget. Det er det profetiene dreier seg om! De dreier seg om høydepunktet i endens tid med slangens/Satans siste desperate, men mislykkede forsøk like før Jesus kommer på å ødelegge «kvinnens ætt», og hans forsøk på å ødelegge Jesus og hans hellige under «Harmageddon». Studer ovenstående skisse nøye, og les Åp. 19. Det er overmåte viktig at vi begriper selve hovedpoenget med profetiene! Det er regelrette advarsler, trøst og formaning til oss som skal gjennomleve denne tiden. Det er overmåte viktig å se disse tingene fra nye og bibelske vinklinger, og uten tradisjonens fargede briller! Bibelen mener nøyaktig hva den sier!